

Κωνσταντίνος Γοργολίτσας

ΟΙ ΠΡΟΦΗΤΕΣ
ΛΕΝΕ ΝΑ
ΚΑΝΕΙΣ
ΦΛΙΚ ΦΛΑΚ

Βιογραφικό

Ο Κωνσταντίνος Γοργολίτσας γεννήθηκε το 1994. Φοράει 43 νούμερο παπούτσι. Κουβαλάει πάντα ένα σακίδιο μέσα στο οποίο κρύβει το φυτολόγιο του, ένα εισιτήριο από τη Γαύδο και αποτσίγαρα. Το δωμάτιο του είναι κίτρινο και την αγαπημένη του γλάστρα τη λένε Πέγκυ. Θα ήθελε να είναι χρυσόφαρο. Επίσης, θα ήθελε να είναι γκαζόν.

E-mail:konsgorg@gmail.com

Το έργο γράφτηκε στα πλαίσια της Σχολής Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής του Θεάτρου Πορεία (Οκτώβρης 2019- Μάιος 2020) με εισηγητές τους Θ. Τριαρίδη και Β Χατζηγιαννίδη.

Εικόνα εξωφύλλου: Αλέξανδρος Χρηστίδης (ετών 9)

Το θεατρικό έργο «Οι προφήτες λένε να κάνεις φλικ φλακ», του Κωνσταντίνου Γοργολίτσα διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια

[Creative Commons BY NY ND](#)

[Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι Παράγωγα Έργα]

Εάν κάποιος ενδιαφέρεται να μεταφέρει το παρόν θεατρικό έργο στην σκηνή, παρακαλείται να επικοινωνήσει πρώτα με την συγγραφέα.

Αντί περίληψης

Η αλήθεια είναι υποκειμενική.

Όλα τα λουλούδια είναι ναρκωτικά.

Τα καλά ρούχα της Κυριακής είναι βρεγμένα από το νερό της πισίνας.

Ο διαβήτης μεταδίδεται με το σάλιο.

Οι θρησκείες και τα μαγαζιά κολλάνε στις βιτρίνες τους με κόκκινα γράμματα τη λέξη Sale.

Οι ιερείς φοράνε στολές κατάδυσης.

Ο Θεός είναι αγγειοπλάστης. Έφτιαξε με πηλό τον Αδάμ, την Εύα και ένα τασάκι.

Η ημερομηνία λήξης των ανθρώπων γράφεται πίσω από το αυτί τους.

Οι τρίχες στα γεννητικά όργανα των έφηβων αγοριών είναι όμορφες.

Τελικά η αλήθεια είναι αντικειμενική.

Πρόσωπα

Σωτηρούλα: 40 χρονών.

Κωνσταντίνα: 18 χρονών, κόρη της Σωτηρούλας.

Παπάς: 45 χρονών.

Άννα: 43 χρονών, σύζυγος του παπά.

Ευτύχης: 15 χρονών, γιός της Άννας και του παπά.

Μαριάμ: 16 χρονών, κόρη της Άννας και του παπά.

Καλίνω: 45 χρονών.

Βάγια: 14 χρονών, κόρη της Καλίνως.

Σκηνή 1η

(όλοι στέκονται όρθιοι γύρω από το τραπέζι. Στις δύο κεφαλές βρίσκονται ο παπάς και η Άννα)

Όλοι μαζί: Ο ουρανός είναι σκεπή, φτιαγμένη από πέτρα.

Πού ασβεστώσανε καλά με των νεκρών την τέφρα.

Τα χελιδόνια κρέμασαν με σπάγιο δέκα μέτρα
και για φωνή τους έδωσαν νεφρά σάπια από λέπρα.

Οι άνεμοι στη θάλασσα είναι από ανεμιστήρα.

Και ο ήλιος στην Ανατολή ανάβει με αναπτήρα.

Η ορτανσία και ο πανσές είναι ναρκωτικά.

Οι αμνοί και τα ερίφια βαριά καθαρικά.

Όλα έξω από το σπίτι μας είναι πλασματικά

Και μόνο ο θάνατος φορά λευκά βαπτιστικά.

Σμήνος από χρυσόμυγες μέθαγαν το μυαλό μου.

Πνιγόντουσαν και γένναγαν, πλέκαν το σάβανό μου.

(όλα τα μέλη της οικογένειας σκύβουν το κεφάλι, ο παπάς τείνει τα χέρια του, σαν να τους ευλογεί)

Και εσύ πατέρα σπλαχνικέ, μου έσπασες το κρανίο

και με βενζίνη έκαψες το φτερωτό πορνείο.

Για αυτό δεν θα 'ναι αρκετό πότε το ευχαριστώ.

Το σώμα μου και την ψυχή πάντα θα σου χρωστώ.

Στο πλούσιο τραπέζι μας, όσο θα έχω θέση,

Την ευλογία θα ρεύομαι και όχι θανάτου γεύση.

(όλα τα μέλη, εκτός από τον παπά, σφίγγουν το λαιμό τους με τα δυο τους χέρια)

Παπάς: 1,2,3,4,5,6,7,8,9,10,11,12.

(αφήνουν το λαιμό τους)

Παπάς: Καλή μας όρεξη.

(κάθονται)

(Μεγάλη παύση)

Σωτηρούλα: (στην Άννα) Πολύ νόστιμο. Τι είναι;

Άννα: Αρακάς.

Σωτηρούλα: Δεν έχει γεύση από αρακά.

Άννα: Αλλά;

Σωτηρούλα: Από δέντρο.

Άννα: Μπορεί να φταιει το νερό της βρύσης.

Σωτηρούλα: Από τι είναι φτιαγμένο το νερό της βρύσης;

Κωνσταντίνα: Από υδρογόνο δύο οξυγόνο. Έτσι έλεγε ο φυσικός.

Παπάς: Από λιωμένα κελύφη σαλιγκαριών και αλισίβα.

Σωτηρούλα: (πίνει από το ποτήρι της) Έχεις δίκιο.

Άννα: Να κάνουμε δική μας γεώτρηση στον κήπο, να πίνουμε καθαρό.

Ευτύχης: Ναι.

Παπάς: Θα πίνουμε από τη βρύση.

Μαριάμ: Όχι από τη στάχτη μπαμπά.

Παπάς: Πρέπει να αποδείξουμε την πίστη μας. Μας δοκιμάζουν οι προφήτες.

Άννα: Να βάλουμε φίλτρο, τουλάχιστον.

Σωτηρούλα: Κι αν θυμώσουν;

Άννα: Προτιμάς να πάθουμε διάρροια.

Σωτηρούλα: Άλλους τους έκαιγαν, τους σούβλιζαν, τους έβγαζαν τα νύχια, τους τηγάνιζαν ζωντανούς σε τεράστιες κατσαρόλες και μετά τους τάιζαν στα λιοντάρια. Αν αυτό είναι το μαρτύριο μας, εγώ θα το δεχτώ. Μια ακατάσχετη πλημμύρα από τον πρωκτό. Και όταν τελειώσουν τα υγρά, θα αρχίσουν να βγαίνουν τα ίδια τα έντερα και μετά το στομάχι, ο σπλήνας, τα πνευμόνια και τέλος η καρδιά.

Καλίνω: Έχουμε να κλάψουμε για πολλές αμαρτίες ακόμα, Σωτηρούλα, μέχρι να γίνουμε μάρτυρες.

Σωτηρούλα: Πότε τελειώνουν τα δάκρυα;

Παπάς: Μην είσαι βλάσφημη.

Σωτηρούλα: Έχει αρχίσει να φαίνεται το κρέας στο στήθος μου, από τις νυχιές.

Άννα: Αυτά είναι τα παράσημα...

Παπάς: (κοιτάζει έντονα την Άννα) ... τα παράσημα του μαρτυρίου. Μόλις φανερωθεί ολόκληρο το κόκαλο στο στέρνο, θα το στείλουμε φωτογραφία στους προφήτες, να χαρούν.

(η Άννα αδειάζει το νερό του ποτηριού της μέσα στις Σωτηρούλας)

Παπάς: (στα παιδιά) Δεν ξέχασα, βέβαια, ότι σήμερα είναι ημέρα επιβράβευσης. Σας έχω πάρει τα καθιερωμένα δώρα. Σας υπενθυμίζω, όμως, ότι θα τα βγάλετε από το πιάτο σας, αφού πρώτα ολοκληρώσετε το φαγητό σας.

Μαριάμ: Ευχαριστούμε.

Ευτύχης: Και η σημαία τιμής;

Παπάς: Η σημαία τιμής πάει στη Μαριάμ.

Άννα: Για δεύτερη συνεχόμενη εβδομάδα.

Μαριάμ: Ευχαριστώ πολύ.

Παπάς: Έκανες απόψυξη στον καταψύκτη. Καθάρισες τις σιάλες. Άλλαξες νερό στα αστέρια. Έδωσες όλα τα φυλαχτά. Τις περισσότερες δουλειές από όλους. Οι προφήτες μίλησαν για σένα με τα καλύτερα λόγια.

(η Μαριάμ σφίγγει το λαιμό της με τα δυο της χέρια)

Παπάς: 1,2,3,4,5,6,7,8,9,10,11,12. (της δίνει ένα μπλε σχολικό τετράδιο)

(Αφήνει το λαιμό της. Είναι πολύ χαρούμενη)

Μαριάμ: Σε ευχαριστώ πολύ πατέρα.

(η Βάγια από την αρχή της στιχομυθίας είναι αφηρημένη και ασχολείται με το κινητό της)

Παπάς: Εσύ Βάγια, γιατί δεν χαιρέσαι για την αδερφή σου;

Βάγια: Δεν είναι...

Παπάς: (την διακόπτει) έχουμε πει, ότι την ώρα του φαγητού, δεν επιτρέπονται κινητά στο τραπέζι.

(η Βάγια τον αγνοεί. Εξακολουθεί να κοιτάει την οθόνη του κινητού της)

Παπάς: Δώσε μου το κινητό σου. (σιωπή) Βάγια, είπα, δώσε μου το κινητό σου. Ο πατερούλης λέει να του δώσεις το κινητό σου.

(Η Καλίνω τραβάει τα μαλλιά της Βάγιας)

Καλίνω: Συγγνώμη.

(Μικρή παύση)

Καλίνω: Ο πατέρας θέλει το κινητό σου.

(η Βάγια δίνει το κινητό της. Ο παπάς το βάζει στην τσέπη του)

Παπάς: Για την ανυπακοή αυτή, θα σου επιβληθεί κανόνας. Δεν θα δεις, το βράδυ, τα αστέρια μαζί μας. Δεν σε τιμωρώ. Τιμωρία θα ήταν να σου έπαιρνα το δώρο μέσα από το πιάτο ή και όλο το πιάτο για να μείνεις νηστική. Τιμωρία θα ήταν να πιεις 3 λίτρα από το νερό βρύσης. Δεν θέλω να σε τιμωρήσω. Απλώς πρέπει να καταλάβετε όλοι, ότι υπάρχουν κάποιοι κανόνες στην οικογένειά μας και πρέπει να τηρούνται.

(Σιωπή)

Παπάς: Θα μπορούσα να ζητήσω από την Κωνσταντίνα (μικρή σιωπή. Η Κωνσταντίνα σηκώνεται όρθια) να βάλει μουσική, ώστε να ολοκληρώσουμε ευχάριστα το γεύμα μας και να αφήσουμε πίσω αυτό το μικρό περιστατικό. Ωστόσο, αυτό θα αντέβαινε τον τρίτο κανόνα "Δεν ακούμε μουσική την ώρα του φαγητού". Η Μαριάμ, ως νικήτρια της σημαίας τιμής, θα πρέπει να αφήσει το φαγητό της και να σηκωθεί για να συνεχίσει την ανάγνωση των σημειώσεων που μας έστειλαν οι προφήτες, όσο εμείς θα γευματίζουμε σιωπηλοί.

(η Μαριάμ σηκώνεται όρθια, παίρνοντας το μπλε σχολικό τετράδιο. Στέκεται απέναντί τους)

Μαριάμ: Πού είχαμε μείνει;

Άννα: Στη σελίδα...

Παπάς: (την διακόπτει) στη σελίδα 37.

Μαριάμ: (ανοίγει το τετράδιο. Διαβάζει) Στη γειτονιά με τους ασπάλαθους, ξεκομμένοι από τον υπόλοιπο κόσμο, ζούσε η μητέρα με τα 183 παιδιά της. Και ήταν όλα διαβητικά. Εκτός από αυτήν. Η μάνα κάθε απόγευμα έβγαινε από τη σιδερένια πόρτα, που οριοθετούσε τον κήπο με τα αγκάθια και πήγαινε στις γειτονιές του κόσμου ζητιανεύοντας φαΐ για τα παιδιά της. Και οι άνθρωποι έβλεπαν μία γριά με φόρεμα μαύρο, να παρακαλάει για λίγη ζάχαρη και μαύρη σοκολάτα. Μία μέρα κάποιος τη λυπήθηκε. Της έδωσε σπέρμα από κακάο να φυτέψει. Και σαν γύρισε στον κήπο με τους ασπάλαθους το έσπειρε. Μα τα εδάφη ήταν τραχιά. Και όπου ο σπόρος έπιασε, την έπνιξαν τα αγκάθια. Η μάνα που ήταν 265 χρονών, πέθανε.

Ευτύχης: 265 χρονών;

Μαριάμ: Τα διαβητικά παιδιά της τη θάψανε στην πόρτα. Άναψαν το καντήλι της με φτιλί, που έφτιαζαν από τα ασπρόρουχα τους. Και ήρθε η ώρα για το δείπνο. Δεν είχαν τίποτα να φάνε, καθώς ποιος θα έβγαινε να βρει ελεημοσύνη. Φάγανε, λοιπόν, τα αγκάθια.

Βάγια: Τα αγκάθια.

Μαριάμ: Τρύπησε η γλώσσα τους και σκίστηκε ο οισοφάγος τους. Κάνανε συμβούλιο, τότε, να αποφασίσουν και είπαν να τολμήσουν τη μεγάλη έξοδο. Να βγουν αυτοί για επαιτεία. Μα όλοι κλείναν τα παράθυρα και κλείδωναν τις πόρτες. Ήρθανε οι διαβητικοί, ούρλιαζαν. Τρεχάτε να σωθείτε. Θα σας κολλήσουν το διάολο. Τα γλυκά παιδιά, γιατί έτσι τα 'λεγε η μάνα τους όταν τα κοιμίζε στα βράχια, γύρισαν πίσω άπραγα. Μα είχαν το κεφάλι ψηλά. Θα βρούμε μόνοι μας τη λύση. Πείναγαν πολύ και ο ύπνος δεν τους έπιανε. Τα αγκάθια όλα τελείωσαν. Άρχισαν να τρώνε τα χαλίγια.

Σωτηρούλα: Τα χαλίγια.

Μαριάμ: Έσπαγαν τους βράχους και βάφτιζαν το τρίμμα ζελέ φράουλα, σοκολάτα με άγρια μέντα και τάρτα από κονιάκι.

Κωνσταντίνα: Τάρτα φράουλα.

Μαριάμ: Και όταν φάγανε όλα τα βράχια και είδαν τη λάβα στο κέντρο της γης σταμάτησαν αποκαρδιωμένα, γιατί ήξεραν ότι ο θάνατος ήταν κοντά. Ο μεγαλύτερος, που είχε διαβάσει και τις περισσότερες εφημερίδες, τους μίλησε για την αιωνιότητα. Θα φάμε τους πιο αδύναμους και έτσι θα τους χαρίσουμε ζωή από την αρχή. Για πάντα μέσα μας θα αναπνέουν, αφού θα μοιράζονται τις καρδιές και τα στομάχια μας. Συμφώνησαν όλοι. Φάγανε τους πιο αρρωστιάρηδες, μα τους έφαγαν πολιτισμένα. Με μαχαίρι και πιρούνι.

Κωνσταντίνα: Τους έφαγαν με μαχαίρι και πιρούνι.

Μαριάμ: Τα διαβητικά παιδιά, όμως, είχαν γλυκό κρέας. Και γλυκό αίμα. Και από την πολύ γλυκιά σάπισαν τα δόντια των αδερφών τους και έπεσαν μες στη λάβα. Να φάνε άλλο δεν μπορούσαν. Μασέλες δεν υπήρχαν στα έγκατα της γης.

Ευτύχης: Μασέλες.

Μαριάμ: Και άρχισε να βγαίνει μία σάπια λεμονάδα από τα ούλα τους. Έζεχνε και έσταζε στο πηγούνι και στα ρούχα και στα αφτιά και στα πόδια τους. Ο μεγαλύτερος, που εκτός από τις εφημερίδες είχε διαβάσει και βιβλία οδοντιατρικής, τους είπε ότι αυτό λεγόταν Τερηδόνα.

Βάγια: Τερηδόνα.

Μαριάμ: Η βρώμα ανέβαινε και έφτανε μέχρι πάνω, στα βουνά του έξω κόσμου. Οι άνθρωποι τρέζανε να βρουνε το ψοφίμι που έχει λερώσει τον αέρα. Μόλις πλησίασαν τη χαράδρα και είδαν τα γλυκά παιδιά, όλοι έκαναν πίσω. Θα μας μολύνουν και εμάς, είπαν. Μόνο ένας αρχαιολόγος δέθηκε με σχοινιά και κατέβηκε να δει από κοντά τα ζαχαρένια λείψανα.

(Κλείνει το τετράδιο)

Κωνσταντίνα: (βγάζει μέσα από το πιάτο της) ένα μαχαίρι.

Ευτύχης: Και εμένα μου πήρε ένα ξυπνητήρι. (το βγάζει από το πιάτο του)

Βάγια: Ένα ακουστικό τηλεφώνου.

Μαριάμ: Εγώ μπορώ να δω το δώρο μου;

Παπάς: Το βράδυ που θα ολοκληρώσεις το φαγητό σου.

Άννα: Θα φέρω το γλυκό.

Παπάς: Πριν το φέρεις θα ήθελα να ανακοινώσω κάτι, τώρα που είμαστε μαζεμένοι.

Σωτηρούλα: Είχαμε επικοινωνία;

Παπάς: Σωτηρούλα μην προτρέχεις. Είχα, λοιπόν, επικοινωνία με τους προφήτες και μου ανακοίνωσαν κάτι. Είναι, βέβαια, πολύ δυσάρεστο, για αυτό θα παρακαλέσω όλους σας να σφίξετε τα δόντια και να δείξετε κατανόηση.

(μικρή παύση)

Παπάς: Η Άννα σε δύο χρόνια θα πεθάνει.

(όλοι ξεσπούν σε θλιμμένο χειροκρότημα. Η Άννα υποκλίνεται συνεσταλμένα και φεύγει. Επιστρέφει φέρνοντας μία γυάλα με κυδώνι, γλυκό του κουταλιού. Τρώνε όλοι σιωπηλά)

Σκοτάδι.

Σκηνή 2^η

(Στο γραφείο του παπά. Η Άννα στέκεται μπροστά στο παράθυρο και κοιτάζει έξω αφηρημένη. Η Σωτηρούλα και ο παπάς κάθονται αντικριστά)

Σωτηρούλα: Κατέβηκα πριν στην τράπεζα.

Παπάς: Μου το είπε η Άννα. Και;

Σωτηρούλα: Δεν τα έβαλε ακόμα.

Παπάς: Να τον πάρεις τηλέφωνο.

Σωτηρούλα: Αφού ξέρεις. Δεν το σηκώνει.

Παπάς: Βάλε την Κωνσταντίνα τότε.

Σωτηρούλα: Θα θέλει να την δει από κοντά.

Παπάς: Να του πει ότι δεν μπορεί. Ότι τον σιχάινεται.

Σωτηρούλα: Δεν ξέρω. Ανησυχώ πολύ. Τον τελευταίο καιρό θέλει να κάνει συνέχεια μπάνιο. Κι όλο κόβει τα πόδια της το ξύρισμα.

Παπάς: Οι προφήτες την είχαν προειδοποιήσει, ότι αυτός ο άνθρωπος είναι επικίνδυνος.

Σωτηρούλα: Το θυμάται.

Παπάς: Σωτηρούλα είναι μάγος. Σας έχει δέσει. Δεν το βλέπεις;

Σωτηρούλα: Μόλις μας το είπατε κατευθείαν φύγαμε. Όλα αυτά τα λεφτά που έφερε στο σπίτι δεν ήταν τίμια.

Παπάς: Σε είχα ενημερώσει για την οικογένειά του. Η μάνα του τρέχει σε γύφτισσες. Όσο ζείτε μαζί μας...

Σωτηρούλα: Θα τη βάλω απόψε κιόλας να τον πάρει τηλέφωνο.

Παπάς: Εσύ Σωτηρούλα είσαι αφελής. Θα της μιλήσω εγώ.

Σωτηρούλα: Καλύτερα έτσι.

Παπάς: Θα του πει ότι δεν έχετε λεφτά ούτε για σερβιέτες. Πρέπει να πληρώσετε τους λογαριασμούς.

Σωτηρούλα: Φοβάται να τον πάρει, πατέρα. Ούτε τη φωνή του δεν θέλει να ακούει. Σε μήνυμα που της έστειλαν οι προφήτες, της είπαν, ότι μάγια μπορούν να γίνουν και μέσω τηλεφώνου. Ο διάβολος μία χαραμάδα θέλει να του αφήσεις. Μία τόση δα μικρή χαραμάδα. Μετά μπαίνει και θροιάζεται.

(η Άννα προσπαθεί να κλείσει το παντζούρι από την μπαλκονόπορτα. Το χτυπάει με δύναμη, αλλά αυτό δεν εφάπτεται ώστε να κατέβει η ασφάλεια. Αφού το δοκιμάσει πολλές φορές, στέκεται μπροστά από το μισάνοιχτο παράθυρο και αρχίζει να κλαίει. Την πλησιάζει ο παπάς)

Παπάς: Ο Ευτύχης και η Μαριάμ δεν σε χρειάζονται άλλο.

Άννα: Το ξέρω.

Παπάς: Έχουν μεγαλώσει.

Άννα: Θυμάμαι που μύριζαν μωρουδίλα.

Παπάς: Άστα αυτά πίσω σου Άννα.

Άννα: Τρίβαμε με κρεμμύδι τις πατούσες τους, για να μην μπορεί να τα μυρίσει ο σατανάς.

Παπάς: Ο Ευτύχης έχει γίνει ολόκληρος άντρας. Σε λίγο...

Άννα: Για αυτό κλαίω.

Παπάς: Θα τον δεις από ψηλά.

Άννα: Άλλο ήταν το σχέδιο μας.

Παπάς: Το σχέδιο του Θεού.

(παύση)

Άννα: Και η Μαριάμ;

Παπάς: Θα της βρω ένα καλό παιδί να παντρευτεί. Θα κάνει τα δικά της μωρά. Το πρώτο κορίτσι θα το βαπτίσουν Άννα.

Άννα: Δεν με νοιάζει το όνομα.

Παπάς: Αλλά; Τι;

Άννα: Που δεν θα είμαι δίπλα της.

Παπάς: Θα σε μνημονεύει στην προσευχή της.

Άννα: Να είμαι δίπλα της να τη βοηθάω. Αυτό ήθελα. Να της κρατάω τα παιδιά, όταν θα είναι περιοδεία με τον Ευτύχη.

Παπάς: Θα είναι εξασφαλισμένη δίπλα του. Δεν θα της λείπεις.

Άννα: Μου είχες υποσχεθεί, πως θα τον έβλεπα Πατριάρχη. Θα κυβερνούσε την εκκλησία όλου του κόσμου.

Παπάς: Άλλη ήταν η βουλή του Θεού. Οι προφήτες...

Άννα: (φωνάζει) έλεος με αυτούς τους προφήτες. (συνέρχεται αυτόματα) Συγνώμη. Συγνώμη αλήθεια. Κάτι άλλο ήθελα να πω. (μικρή παύση) Το παιδί μου Πατριάρχης. Μόνο αυτό ήθελα να δω. Η μάνα ενός Παντοκράτορα. Τίποτα άλλο δεν ήθελα.

Παπάς: Άννα δεν κάνει να λες το σχέδιο δυνατά. Θα το ακούσει ο διάβολος. Οι προφήτες, αρχικά, μου ανακοίνωσαν ότι θα είχες ένα χρόνο ζωής. Μετά από πολλά παρακάλια και επειδή ξέρουν πόσο σε αγαπώ, αύξησαν το διάστημα.

Άννα: Σε ευχαριστώ.

Παπάς: Έπειτα από πολλή προσευχή μου φανέρωσαν τον "κανόνα" που σου έβαλαν για να κερδίσεις την ψυχή σου μετά το θάνατο.

Άννα: Δύο χρόνια είναι λίγα.

Παπάς: Θεε να πεις κάτι πριν σου ανακοινώσω τον κανόνα;

Άννα: Κρουώνω.

Σωτηρούλα: Θα στα προσέχω εγώ τα παιδιά. Θεία θα με φωνάζουν.

Άννα: Ματώνει ο τοίχος.

Σωτηρούλα: Πού;

Άννα: Βλέπω κόκκινες γραμμές.

Παπάς: Ήρθε η στιγμή.

(η Άννα γονατίζει. Αγκαλιάζει τα γόνατά του παπά. Μπαίνει η Καλίνω. Η Σωτηρούλα της κάνει νόημα να μη μιλήσει)

Παπάς: Ο κανόνας λοιπόν. Πρέπει να κάνεις αλαλία. Από αυτήν τη στιγμή και μέχρι το θάνατό σου δεν πρέπει να ξαναμιλήσεις. Αλλιώς η ψυχή σου θα καίγεται αιώνια στις υφικαμίνους των αγέννητων παιδιών. Σήκω Άννα. Από δω και μπρος βουβή θα διανύεις τις μέρες σου. Βουβή όχι μόνο στο στόμα, αλλά και στο μυαλό. Πάψε τους κακούς λογισμούς σου. Ζήτα γραπτή συγχώρεση από όλους.

(ο παπάς με το δάχτυλο του κάνει μία κίνηση σαν να σβήνει το στόμα της Άννας. Η τελευταία με τα δυο της χέρια πνίγει το λαιμό της, στιγμιαία. Στη συνέχεια φιλάει τους αγκώνες του παπά. Σηκώνεται πλησιάζει να κλείσει την μπαλκονόπορτα)

Παπάς: (απευθυνόμενος στην Σωτηρούλα και την Καλίνω) μην πείτε τίποτα στα παιδιά. Θα τους το φέρω εγώ με τρόπο. Όταν πρέπει.

(και οι δύο γνέφουν "ναι")

Καλίνω: (του δίνει ένα φάκελο) είναι όλα.

Παπάς: 600;

Καλίνω: 680.

Παπάς: Ίσως πρέπει να ζητήσεις περισσότερα. Αυξάνονται οι ανάγκες.

Καλίνω: Το σιεφτόμουν και εγώ. Παιδί πληρώνει. Όχι σκύλο. Παλιά περισσότερο του στοίχιζε. Ήθελε η Βάγια μπαλέτο; Την έγγραφε. Ήθελε τένις; Πλήρωνε αυτός.

Παπάς: Θα μπορούσες δηλαδή να ζητήσεις τα διπλάσια.

Καλίνω: Έχει πολλά ακόμα στην άκρη. Μην ακούς που κλαίγεται στα δικαστήρια. Θα βάλω το δικηγόρο μου να το κανονίσει. Εσύ Σωτηρούλα συμφώνησες;

Σωτηρούλα: Με τι;

Καλίνω: (στον παπά) Δεν της το είπες ακόμα;

Παπάς: Δεν πρόλαβα.

Καλίνω: Να σας αφήσω να τα πείτε τότε.

Παπάς: (πλησιάζει την Άννα που δεν έχει καταφέρει ακόμα να κλείσει το παντζούρι. Η Καλίνω ξεκινά να φύγει. Μόλις βλέπει την κίνηση του παπά στέκεται και τον παρατηρεί) θέλει μαλακά. Για αυτό δεν κλείνει τόση ώρα.

(μικρή παύση. Ο παπάς κοιτάει τον ουρανό από το μισάνοιχτο παράθυρο. Ύστερα με μια μόνο κίνηση το κλείνει)

Παπάς: (στην Άννα) Νυχτώνει. Μαγείρψες;

(η Άννα κουνάει το κεφάλι της αρνητικά)

Παπάς: Φτιάξε κάτι ελαφρύ. Θα δούμε τα αστέρια μετά.

(η Άννα φεύγει)

Σωτηρούλα: Άννα περίμενε. Θα 'ρθω να σε βοηθήσω.

Παπάς: Σωτηρούλα. Κάτσε εδώ. Σε χρειάζομαι. (στην Καλίνω) Η Βάγια γιατί ήταν έτσι το μεσημέρι στο τραπέζι;

Καλίνω: Την ρώτησες;

Παπάς: Δεν πρόλαβα.

Καλίνω: Την πήρε τηλέφωνο ο πατέρας της και της είπε ότι πέθανε η γιαγιά.

Παπάς: Και;

Καλίνω: Ήταν η αγαπημένη της παλιά.

Παπάς: Είχε το όνομά της;

Καλίνω: Ναι. Της μάνας του. Αυτό ήταν το ελάττωμα της Βάγιας από μικρή. Δεν μπορούσε να αξιολογήσει σωστά τις καταστάσεις.

Παπάς: Τώρα βρήκε μία οικογένεια που την αγαπάει χωρίς να πρέπει να μοιράζεται ονόματα.

(σιωπή)

Καλίνω: Μήπως να της επιστρέψεις το κινητό;

Παπάς: Θα πάει στην κηδεία;

Καλίνω: Επιμένει.

Παπάς: (βγάζει το κινητό από την τσέπη του και της το δίνει) Να της πεις, πως θέλω, μία φωτογραφία μέχρι τον αφαλό και μία από κει και κάτω.

Καλίνω: Τα πόδια θα είναι σιεπασμένα με γαρύφαλλα.

Παπάς: Η γεωμετρία του σώματος έχει σημασία.

Καλίνω: Σωστά.

Παπάς: Αν νιώσει άβολα, που θα τη βλέπει ο κόσμος, ας βγάλει τελοσπάντων μια ολόσωμη. Να προσέξει όμως να φαίνονται καθαρά τα χαρακτηριστικά του προσώπου της. Ακόμα και το βαμβάκι στη μύτη είναι σημαντικό.

(η Καλίνω φιλάει τους αγκώνες του παπά. Κατευθύνεται προς την έξοδο)

Καλίνω: Θα χαρεί πολύ που τη συγχώρεσες.

(Φεύγει)

Παπάς: Σωτηρούλα.

Σωτηρούλα: Ναι πατέρα.

Παπάς: Όπως βλέπεις η Καλίνω είναι απόλυτα συνεπής στα καθήκοντά της. Καταλαβαίνω ότι έχεις κάποια ελαφροντικά, επειδή είσαι αφελής. Ωστόσο ...

Σωτηρούλα: Ναι;

Παπάς: Σκεφτόμουν... (μικρή σιωπή) μήπως πρέπει να διεκδικήσεις μερίδιο από το μαγαζί του Βασίλη.

Σωτηρούλα: Με φέρνεις σε πολύ δύσκολη θέση. Ότι άλλο θέλεις. Αυτό αποκλείεται.

Παπάς: Ο άντρας σου ήταν. Στο οφείλει. Τόσα χρόνια...

Σωτηρούλα: Εγώ μερίδιο από μαγαζί που είναι χτισμένο με μάγια δεν δέχομαι.

Παπάς: Θα το καθαρίσουμε από τα δαιμόνια.

Σωτηρούλα: Φοβάμαι.

Παπάς: Οι σκοτεινές δυνάμεις κυριεύσαν όλους έξω από αυτή την οικογένεια.

Σωτηρούλα: Κι αν γίνει...

Παπάς: Εγώ θα κάνω τον καθαρισμό. Εσύ και η κόρη σου δεν κινδυνεύετε.

Σωτηρούλα: Για σένα ανησυχώ περισσότερο.

Παπάς: Θα έχουμε μία νίκη κατά του θανάτου.

Σωτηρούλα: Πατέρα μην ...

(ο παπάς αρπάζει το κεφάλι της από τα μαλλιά και το χτυπάει πάνω στο γραφείο. Το κρατάει πιεσμένο εκεί)

Σκοτάδι

Σκηνή 3η

(στο σαλόνι. Στο κέντρο βρίσκεται ένα μεγάλο ενυδρείο. Απέναντι από αυτό είναι ένας καναπές στον οποίον κάθονται όλα τα μέλη της οικογένειας. Ο παπάς είναι όρθιος μπροστά από το ενυδρείο)

Παπάς: Θα περιμένουμε να έρθει και η Άννα.

Μαριάμ: Η μαμά γιατί δεν κατέβηκε στο βραδινό;

Παπάς: Μάλλον θα ήταν κουρασμένη.

Καλίνω: (στον παπά) Δεν τους είπες;

Παπάς: Όταν έρθει η ώρα.

Ευτύχης: Τι να μας πεις;

(μπαίνει η Άννα. Κάθεται και αυτή στον καναπέ)

Παπάς: Σωτηρούλα μπορείς να έρθεις δίπλα μου;

(η Σωτηρούλα σηκώνεται)

Παπάς: Σήμερα ολοκληρώνεται για τη Σωτηρούλα μας, με επιτυχία, το πρώτο στάδιο. Από δόκιμη γίνεται μεγαλόσχημη. Είναι μία πολύ σημαντική στιγμή για την οικογένειά μας. Τώρα, λοιπόν, θα τελεσθεί η κουρά της.

Σωτηρούλα: Αλήθεια πατέρα;

(όλοι γονατίζουν. Ο παπάς περνάει ένα μαντίλι στα μάτια της Σωτηρούλας. Όλοι κάνουν ισοκράτημα)

Σωτηρούλα: Πιστεύω σε ένα πατέρα, κραταιό, ουρανοδρόμο. Άνθρωπο, πολεμιστή ορατών και άορατων σκοτεινών δυνάμεων. Πιστεύω σε ένα πατέρα νικητή της ασημαντότητας. Ρυθμιστή των πνευμόνων, των νεφρών και του εντέρου μου. Πιστεύω στο μετωπιαίο, το βρεγματικό, τον ινιακό και τον κροταφικό λοβό του. Στην ποσότητα αίματος, που περνάει από τις φλέβες στα νύχια του. Στα ατσαλόκαρφα που προστατεύουν τους αγκώνες του. Στα λέπια που συνέχουν τα φτερά του. Πιστεύω σε ένα ακουστικό τηλεφώνου, εντολοδόχο των απεσταλμένων της μεγάλης έκρηξης. Σε έναν κωδικάνθρωπο, γεωμέτρη σωμάτων, σε έναν βιβλιοθηκάριο αστεριών. Πιστεύω σε έναν πατέρα οικοδόμο, γιατρό, εκπαιδευτή σκύλων και συνθέτη. Πιστεύω σε ένα πιγκάλ, μία μπατονέτα. Σε έναν καθαριστή της διαστροφής μου. Σε έναν Σωτήρα. Πατέρα, κράζω: "άναψε τη λάμπα της θείας οικογένειας. Συ μονάχα υπάρχουν". Μακάριοι όσοι σε πίστεψαν και έκλεισαν το διακόπτη του ήλιου. Μακάριοι όσοι σμίγουν μαζί σου και χρίζονται παιδιά σου. " εγώ και εσύ είμαστε ένα" κράζω πατέρα και σφίγγω στους λοβούς των αυτιών μου το Άγιο Μυστικό.

Παπάς: Γεννηθήτω φως. (βγάζει το μαντήλι από τα μάτια της Σωτηρούλας)

Όλοι μαζί: Αξία.

(ο παπάς της περνάει στο λαιμό ένα κορδόνι με ένα κουδουνάκι)

Όλοι: Αξία.

Παπάς: Δεν θα το αποχωριστείς ποτέ. Ο ήχος του θα προδίδει τα βήματά σου στην αμαρτία.

(η Σωτηρούλα φιλάει τους αγκώνες του παπά)

Παπάς: Ορκίζομαι.

Όλοι: Ορκίζομαι να μην σε αρνηθώ ποτέ, πατέρα.

Παπάς: Ορκίζομαι.

Όλοι: Ορκίζομαι να ξεχάσω τον πατέρα μου, γιατί πατέρας μου είσαι εσύ.

(όλοι με τα δυο τους χέρια σφίγγουν το λαιμό τους)

Παπάς: 1,2,3,4,5,6,7,8,9,10,11,12. Μπορείτε να καθίσετε.

(αφήνουν το λαιμό τους και κάθονται)

Καλίνω: Πάντα άξια, Σωτηρούλα.

Κωνσταντίνα: Μαμά, δεν είπες τίποτα.

Σωτηρούλα: Ούτε εγώ το ήξερα.

Παπάς: Καλό θα ήταν να πει κάποιος δύο λόγια για τη Σωτηρούλα. θέλει κανείς;

Σωτηρούλα: Ναι, θα ήθελα να πω εγώ δυο κουβέντες για μένα. Πρώτα πρώτα να σας ευχαριστήσω όλους, πάρα πολύ. Όταν μπήκα στο σπίτι σας δεν πίστευα ποτέ ότι θα ζήσω τέτοια ευλογία. Και ο πατέρας, βέβαια, αλλά και η Πρεσβυτέρα ... (δείχνει την Άννα) δεν ξέρω τι να πω. Η Κωνσταντίνα μου ήταν πληγωμένη από... Ξέρετε. Βρήκε αδέρφια. Και οι δυο μας είμαστε στην πιο ζεστή αγκαλιά. Ότι και να πω θα είναι λίγο. Είμαι αφελής, το ξέρω, αλλά δεν ξεχνάω. Στη δύσκολη στιγμή σου, Άννα μου και μετά το θάνατο σου, εννοείται, θα κάνω τα πάντα για να ξεπληρώσω την ευγνωμοσύνη που σου χρωστάω. Σας ευχαριστώ.

Παπάς: Θέλει να μιλήσει κάποιος; Κωνσταντίνα εσύ;

Κωνσταντίνα: (σηκώνει τους ώμους της) Δεν ξέρω τι να πω. Συμφωνώ με τη μαμά σε όλα.

Παπάς: Ευτύχη; Μαριάμ; Κάνεις. Καλίνω εσύ;

Καλίνω: Άξια. Πάντα άξια. Αυτό.

Παπάς: Άννα σήκω εσύ.

(η Άννα κοιτάει έκπληκτη τον παπά)

Παπάς: Άννα, είπα σήκω να πεις δυο λόγια για τη Σωτηρούλα. Σίγουρα έχεις να πεις πολλά.

(η Άννα σηκώνεται συγκρατημένα. Με καρφωμένα τα μάτια στον παπά κατευθύνεται στο κέντρο του σαλονιού. Πέρφτει πάνω στο τραπέζι με τα κεριά)

Ευτύχης: Πρόσεχε μαμά. Θα χτυπήσεις.

(Η Άννα στέκεται στο κέντρο του σαλονιού. Ο παπάς κάθεται στον καναπέ απέναντι της)

Παπάς: Λοιπόν;

(σιωπή)

Παπάς: Η Σωτηρούλα έγινε μεγαλόσχημη σήμερα.

(σιωπή)

Παπάς: Δεν έχεις κάτι να της πεις;

(σιωπή)

Παπάς: Κι όμως εγώ περίμενα, ότι έχεις πολλά. Είστε σαν αδερφές.

(σιωπή)

Παπάς: Μήπως ζηλεύεις;

(σιωπή)

Παπάς: Μπορείς να πεις, ας πούμε...

(σιωπή)

Παπάς: Για τη μέρα της γνωριμίας.

(σιωπή)

Παπάς: Πώς καταλάβαμε αμέσως ότι είναι η εκλεκτή.

(σιωπή)

Παπάς: Για τα κρέατα από τον καταψύκτη της.

(σιωπή)

Παπάς: Τους λογισμούς σου για το αυτοκίνητό της.

(σιωπή)

Παπάς: Την κατσαρόλα την ανοξείδωτη που έφερε την πρώτη φορά που ήρθε επίσκεψη.

(σιωπή)

Παπάς: Που έχυσες κατά λάθος το χρώμα...

(σιωπή)

Παπάς: Όταν ετοιμάζατε το δωμάτιό της...

(σιωπή)

Παπάς: Στο νέο μας σπίτι.

(σιωπή)

Παπάς: Το φορτώθηκε ειείνη.

(σιωπή)

Παπάς: Για να μην σε βάζει να καθαρίζεις.

(σιωπή)

Παπάς: Γέμισε όλα τα ντουλάπια μας με ρύζι και μακαρόνια.

(σιωπή)

Παπάς: Όταν περιμέναμε τον πόλεμο.

(σιωπή)

Παπάς: Το σμήνος με τα δαιμόνια.

(σιωπή)

Παπάς: Πες κάτι.

(σιωπή)

Παπάς: Το μπουκάλι της πορτοκαλάδας...

(η Άννα δακρύζει)

Παπάς: ... που ανοίγατε τρύπες για να μπουν μέσα οι σφήκες.

(βουβό κλάμα)

Παπάς: Το καλοκαίρι.

(σιωπή)

Παπάς: Στο περβάζι της κουζίνας.

Ευτύχης: Μαμά τι έπαθες;

(σιωπή)

Μαριάμ: Γιατί δεν μιλάς; Τι έγινε;

Βάγια: Θεία Άννα;

Καλίνω: Άννα σιέτο.

Σωτηρούλα: Πατέρα, μήπως...

Παπάς: Μην επεμβαίνεις.

Ευτύχης: Μήπως δεν αισθάνεσαι καλά; μαμά;

Μαριάμ: Γιατί από το απόγευμα είσαι κλεισμένη στο δωμάτιό σου; Τι έγινε;
Πες μου.

Βάγια: Μήπως πεθαίνει;

Καλίνω: Βάγια μην πετάγεσαι. Είναι κάτι οικογενειακό. Δεν σου πέφτει λόγος.

Παπάς: Σε δύο χρόνια θα πεθάνει.

Ευτύχης: Μαμά μπορείς να ακούσεις; Μήπως δεν μπορεί να μας ακούσει, γι' αυτό δεν απαντάει; Μήπως θα πεθάνει από ωτίτιδα;

Μαριάμ: Σταμάτα πια. Δεν τη βλέπεις; Κλαίει. Τι θες πια για να το βουλώσεις;

Ευτύχης: Πας καλά; τι έπαθες;

Μαριάμ: Την βλέπεις που είναι ράκος και εσύ τη ρωτάς βλακείες.

Ευτύχης: Δεν ξέρεις ποιος σου φταίει μάλλον.

Μαριάμ: Δεν είσαι εσύ το κέντρο του κόσμου. Σιάσε.

Ευτύχης: Εμένα θα μου μιλάς καλύτερα. (την πιάνει από το χέρι άγρια)

Παπάς: Σταματήστε πια. Λίγο θέλετε για να αρπαχτείτε. Η μητέρα σας θα πεθάνει από ενδομητρίωση. Όχι από ωτίτιδα.

Μαριάμ: Με πονάς. Άσε το χέρι μου.

Παπάς: Ευτύχη, σήκω πάνω. (τον υπακούει) Πλησίασε τη μητέρα σου. (στέκεται δίπλα της) Ρώτα την. Τι έχεις;

Ευτύχης: Τι έχεις;

Παπάς: Άνοιξε το στόμα της. Είναι αγένεια να μην απαντάει όταν τη ρωτάνε.

(ο Ευτύχης της πιέζει τα μάγουλα. Την αναγκάζει να ανοίξει το στόμα της. Της τραβάει τη γλώσσα έξω. Κοιτάει μέσα)

Ευτύχης: Ο ουρανίσκος σου έχει μία ασυνήθιστη τρυπούλα. Μαζεύει σάλιο. Κρέμεται μία ροχάλα σαν σταλαγμίτης. Τα δόντια σου έχουν ένα παράξενο μπεζ χρώμα. Είναι στραβά. Το στόμα σου μυρίζει.

Μαριάμ: Αφού έχει να φάει από το μεσημέρι.

Ευτύχης: Όχι αφαγία. Κάτι άλλο.

Κωνσταντίνα: Σάπιο δόντι;

Ευτύχης: Όχι μυρίζει σαν σβήστρα. Σαν να έχει φάει μία κασετίνα γεμάτη σβήστρες.

(σιωπή. Η Άννα κλαίει πολύ)

Ευτύχης: (γλύφει τα δάκρυα από τα μάγουλα της) έχουν γεύση από χλωρίνη.

Παπάς: Διέταξε την να πει ένα φωνήεν.

Ευτύχης: Πες Α. (με τα δάχτυλα του της διαμορφώνει το στόμα, ώστε να μπορεί να προφέρει το φωνήεν Α)

Ευτύχης: Πες Α.

Παπάς: Ανάγκασε την.

Μαριάμ: Ευτύχη, μην τολμήσεις.

Παπάς: Ησυχία.

(ο Ευτύχης τραβάει τα μαλλιά της Άννας)

Ευτύχης: Πες Α.

(σιωπή. Ο Ευτύχης τη χτυπάει μπουλιά στην κοιλιά. Η Άννα διπλώνεται από τον πόνο. Η Μαριάμ τρέχει στην αγκαλιά της)

Παπάς: Ευτύχη αρριετά. Καθίστε όλοι.

(η Άννα υποβασταζόμενη από τον Ευτύχη και τη Μαριάμ κάθεται στον καναπέ)

Παπάς: Βάγια, πήγαινε στο δωμάτιό σου.

Βάγια: Η μαμά μου είπε ότι με συγχωρέσεις.

Καλίνω: Σου έδωσε το κινητό πίσω. Ο κανόνας ισχύει όμως κανονικά.

Παπάς: Συντόμευσε σε παρακαλώ.

(η Βάγια φιλάει τους αγκώνες του παπά και φεύγει)

Βάγια: Καληνύχτα.

Παπάς: Είμαστε έτοιμοι τώρα να δούμε τα αστέρια.

(κλείνουν τα φώτα. Η μοναδική πηγή φωτός στο δωμάτιο είναι το ενυδρείο. Ο παπάς κάθεται δίπλα από την Άννα. Της φιλάει τον καρπό του χεριού)

Παπάς: (στην Άννα) οι προφήτες θα είναι πολύ περήφανοι για σένα.

(όλοι παρατηρούν τα ψάρια του ενυδρείου)

Σκοτάδι.

Σκηνή 4^η

(στο μπάνιο. Η Μαριάμ προσπαθεί να βγάλει φωτογραφίες με το κινητό το εσωτερικό μέρος των μπουτιών της. Μπαίνει ο Ευτύχης)

Μαριάμ: Χτύπα και καμία πόρτα.

Ευτύχης: Θα κατουρήσω και θα φύγω.

Μαριάμ: Γρήγορα όμως. Έχω δουλειά.

Ευτύχης: (κατεβάζει το παντελόνι του και κάθεται στη λεκάνη) η Βάγια κοιμήθηκε;

Μαριάμ: Δεν ξέρω. Γιατί;

Ευτύχης: Έτσι ρώτησα.

Μαριάμ: Άντε τελείωνε.

Ευτύχης: Τι κάνεις;

Μαριάμ: Καλά. Εσύ;

Ευτύχης: Καλά. Εσύ;

Μαριάμ: Παράτα με. Έχω δουλειά σου λέω.

Ευτύχης: Τι δουλειά;

Μαριάμ: Η Κωνσταντίνα κρύβει ένα βιβλίο κάτω από το στρώμα της. Μόλις γύρισα στο δωμάτιο το έκρυψε βιαστικά.

Ευτύχης: Θα το πεις στον μπαμπά;

Μαριάμ: Δεν νομίζω.

Ευτύχης: Θεε να έρθεις να κοιμηθείς στο κρεβάτι μου;

Μαριάμ: Πάλι φοβάσαι;

Ευτύχης: Τι λες;

Μαριάμ: Έχει βάλει ο μπαμπάς φυλαχτά στις πόρτες. Δεν μπαίνει κανένας.

Ευτύχης: Δεν ξέρεις.

Μαριάμ: Τι;

Ευτύχης: Ο διάβολος μπαίνει από παντού.

Μαριάμ: Σου λέω έχει βάλει παντού φυλαχτά. Δεν πλησιάζει.

Ευτύχης: Φοβάμαι μήπως δαιμονιστώ.

Μαριάμ: Φοράς το ζύλο στο λαιμό σου;

Ευτύχης: Ναι.

Μαριάμ: Τότε δεν σε πλησιάζει.

Ευτύχης: Μην πεις σε κανέναν...

Μαριάμ: Τρίψε κρεμμύδι στις μασχάλες και στις πατούσες σου.

Ευτύχης: Θα καταλάβει η μαμά.

(μεγάλη παύση)

Μαριάμ: Θα μου λείπει η φωνή της.

Ευτύχης: Και εμένα.

Μαριάμ: Δύο χρόνια ησυχία.

Ευτύχης: Και μετά για πάντα. Όταν πεθάνει, θα προτείνω στον μπαμπά να τη θάψουμε στον κήπο. Να μπορούμε να τη βλέπουμε συχνά.

Μαριάμ: Μίλα πιο σιγά. Θα τους ζυπνήσεις.

Ευτύχης: Δεν μπορώ.

Μαριάμ: Μίλα ψιθυριστά.

Ευτύχης: Δεν μπορώ να ακούω τη φωνή μου, όταν μιλάω, για να καταλάβω την ένταση.

Μαριάμ: Αιόμα;

Ευτύχης: Τι;

Μαριάμ: Να κατουρήσεις.

Ευτύχης: Δεν μπορώ τελικά.

Μαριάμ: Άντε τότε. (του δείχνει την πόρτα)

Ευτύχης: (σηκώνεται. Πλένει τα χέρια του στη βρύση) Εσύ τι δουλειά έχεις;

Μαριάμ: Δεν μπορώ να σου πω.

Ευτύχης: Καλά. (πλησιάζει την πόρτα)

Μαριάμ: Περίμενε.

Ευτύχης: Τι;

Μαριάμ: Πρέπει να βγάλω φωτογραφίες τα πόδια και τους αγκώνες μου.

Ευτύχης: Σου έστειλαν μήνυμα;

Μαριάμ: Ναι.

Ευτύχης: Τι σου έλεγαν;

Μαριάμ: Μου έχουν κάνει μάγια στο εσωτερικό των μπουτιών και τους αγκώνες μου.

Ευτύχης: Και;

Μαριάμ: Πρέπει να τα στείλω φωτογραφία για να τα καθαρίσουν από το κακό.

Ευτύχης: Τα μάγια κολλάνε;

Μαριάμ: Δεν ξέρω. Ρώτα αύριο τον μπαμπά.

Ευτύχης: Κι αν έχω κολλήσει από σένα; Τι θα κάνω;

Μαριάμ: Σταμάτα και έλα να με βοηθήσεις.

(η Μαριάμ κάθεται πάνω στο πλυντήριο. Ανεβάζει τη φούστα της. Ανοίγει τα πόδια της)

Μαριάμ: Να φαίνεται καλά, για να διώξουν όλα τα δαιμόνια. (του δίνει το κινητό της)

Ευτύχης: Νιώθεις τίποτα;

Μαριάμ: Δηλαδή;

Ευτύχης: Λέω, αν σε πονάνε τα μάγια.

Μαριάμ: Καμία διαφορά. Ιδρώνω λίγο περισσότερο τον τελευταίο καιρό. Αυτό μόνο.

Ευτύχης: Και εγώ ιδρώνω πολύ.

Μαριάμ: Όταν μου είχαν κάνει μάγια στον αφαλό, ένιωθα ένα κάψιμο στο στομάχι.

Ευτύχης: Σου πέρασε, όμως, όταν έστειλες τη φωτογραφία στους προφήτες.

Μαριάμ: Ναι.

(ο Ευτύχης τραβάει τις φωτογραφίες)

Ευτύχης: Εντάξει.

Μαριάμ: Και τους αγιώνες, τώρα.

Ευτύχης: Ξεχωριστά ή μαζί.

Μαριάμ: Τον καθένα μόνο του.

(ο Ευτύχης τραβάει τις φωτογραφίες)

Μαριάμ: Φέρε μου να δω. (της δίνει το κινητό) ευχαριστώ.

(ο Ευτύχης στέκεται και την κοιτάει)

Μαριάμ: Κοιμήθηκαν όλοι.

Ευτύχης: Έχουν κλειστές τις πόρτες και τα φώτα σβηστά.

Μαριάμ: Πήγαινε να δεις πάλι.

(ο Ευτύχης φεύγει. Η Μαριάμ περιμένει καθισμένη πάνω στο πλυντήριο. Ο Ευτύχης επιστρέφει)

Ευτύχης: Όλοι κοιμούνται. Η μαμά ροχαλίζει δυνατά. (κοιτάει στην πόρτα)
Πού είναι το κλειδί;

Μαριάμ: Έλειπε όταν ήρθα.

Ευτύχης: Αν ξυπνήσει κάποιος θα το καταλάβουμε. Θα ακουστεί η πόρτα του.

Μαριάμ: Κλείσε την πόρτα και βάλε το πόδι σου από πίσω για εμπόδιο.

(ο Ευτύχης την υπακούει. Η Μαριάμ σηκώνεται και στέκεται απέναντί του. Του κατεβάζει το παντελόνι.)

Ευτύχης: Πρόσεχε. Μην με ακουμπήσεις με τους αγκώνες.

Μαριάμ: (κοιτάει το βρακί του) Γιατί έχει αίμα;

Ευτύχης: Κόπηκα από το ξυράφι του μπαμπά.

Μαριάμ: Μου άρεσαν οι τρίχες σου.

Σκοτάδι

Σκηνή 5η

(στο γραφείο)

(ο παπάς κάθεται στο γραφείο. Απέναντί του κάθεται η Βάγια. Αριστερά και δεξιά της βρίσκονται η Μαριάμ και η Κωνσταντίνα. Οι δύο τελευταίες φορούν ακουστικά)

Παπάς: (κρατάει στα χέρια του μία φωτογραφία. Την επεξεργάζεται) Ακριβή κηδεία.

Βάγια: Με κοιτούσαν όλοι.

Παπάς: Τα λίλιουμ κοστίζουν αρκετά.

Βάγια: Ήταν πολύ όμορφη.

Παπάς: Την έβαψαν πολύ.

Βάγια: Είχε αλλεργία στο μακιγιάζ.

Παπάς: Κι όμως τα χείλη της είναι περισσότερο κόκκινα, από ότι αρμόζει σε μία νεκρή.

Βάγια: Όταν παίζαμε κομμωτήριο, την χτένιζα και μετά προσπαθούσα να τη βάψω. Μάταια.

Παπάς: Και τόσο μαύρα φρύδια δεν ταιριάζουν με την ηλικία της.

Βάγια: Δύο φορές με άφησε να της βάλω ρουζ. Μόνο ρουζ.

Παπάς: Είχε πολύ κόσμος;

Βάγια: Έβγαλε σπυράκια. Πάνω στις ρυτίδες. Ότι πιο αηδιαστικό έχω δει.

Παπάς: (της δείχνει τη φωτογραφία) δες. Οι ρυτίδες είναι γραμμές. Σχηματίζουν εικόνες. Βλέπεις δίπλα από τη μύτη της το σκαντζόχοιρο;

Βάγια: Τι σημαίνει αυτό;

Παπάς: Είναι μέρος του Κώδικα.

Βάγια: Και αυτή η νταλίκια, δίπλα από το αριστερό αυτί, στο μάγουλο, τι σημαίνει;

Παπάς: Μην είσαι ανυπόμονη.

Βάγια: Συγνώμη.

Παπάς: Ο Δημήτρης;

Βάγια: Ήθελε να με κρατάει από το χέρι.

Παπάς: Του είπες;

Βάγια: Ναι.

Παπάς: Και πώς αντέδρασε;

Βάγια: Έκλαιγε, έτσι κι αλλιώς.

Παπάς: Υποκιρινόταν.

Βάγια: Αυτό νομίζω και εγώ.

Παπάς: Το είπες όπως σου το έγραψα ή με δικά σου λόγια;

Βάγια: Όπως μου το έγραψες. (απαγγέλλει) Είσαι μολυσμένος. Έχεις γλυκό κρέας ανάμεσα στα δόντια σου. Το πάγκρεας σου σταμάτησε να βγάζει ινσουλίνη. Τα δάχτυλά μας δεν μοιάζουν. Τα δικά σου είναι μεγάλα και αδύνατα. Εμένα άρχισαν να στραβώνουν. Οι άσπρες γραμμές πάνω στα νύχια λιγότεφαν. Όταν μεγαλώσω θα γίνω σωματοφύλακας. Ξέρεις γιατί; Δεν είσαι

πια ο πατέρας μου. Μου έκαναν αφαιμάξη. Μου έβαλαν καθαρό αίμα. Μη μολυσμένο.

Παπάς: Του έδωσες την οδοντογλυφίδα;

Βάγια: Ναι;

Παπάς: Και τι έκανε;

Βάγια: Μου είπε να μη φωνάζω. Μετά άρχισε να ψάχνει τα δόντια του. Ήθελε να βρει το γλυκό κρέας.

Παπάς: Για έξι μέρες να βάλεις μαύρα στο σχολείο. Να τιμήσεις τη νεκρή.

Βάγια: Κρατούσα τα μάτια ανοιχτά με τα δάχτυλα. Με έτσουζαν. Προς το τέλος άρχισαν να δακρύζουν.

Παπάς: Μπράβο Βάγια.

Βάγια: Με κοιτούσαν όλοι. Έλεγαν "Δες τη μουλάρα. Πέθανε η γιαγιά της και δεν κλαίει καθόλου". Μόνο όταν έλκισαν το καπάκι από το φέρετρο, για να την πάρουν από την εκκλησία, πλάνταξα. Θυμήθηκα τον Προκόπη, ένα σκυλάκι που είχαμε παλιά και το πάτησε αυτοκίνητο.

Παπάς: Πού καθόσουν;

Βάγια: Δίπλα από το φέρετρο.

Παπάς: Είχε πολλούς ιερείς;

Βάγια: Μόνο έναν. Δύο ψάλτες και πέντε στεφάνια με άσπρες και μωβ κορδέλες.

Παπάς: Το χρέος σου το έκανες αξιοπρεπώς. Θα το μεταφέρω στους προφήτες.

Βάγια: Πότε θα διαβάσεις τους κώδικες;

(ο παπάς βγάζει μέσα από το συρτάρι του γραφείου του ένα αυγό. Γνέφει στην Κωνσταντίνα και τη Μαριάμ να κλείσουν τα μάτια τους. Τον υπακούουν)

Παπάς: (στη Βάγια) Γονάτισε. (η Βάγια γονατίζει. Της δίνει να κρατάει τη φωτογραφία. Ο παπάς περνάει το αυγό πάνω από τη φωτογραφία, σαν να την σκανάρει)

Παπάς: Ω χάος. Χάος. Όλα είναι χάος. Κραυγή μεγάλη του Ιωνά, έσκιαζε τον Εξάντα. Ο Αλνιλάμ κι ο Αλνιτάκι έσβησαν. Η Ανδρομέδα σκίστηκε στα δύο, ξεβράζοντας τα Μαγγελανικά νέφη. Η γη εσείσθη και τα μνημεία άνοιξαν. Πολλά κουφάρια των κεκοιμημένων προφητών σηκώθηκαν. Βροχή μετεώρων. "Ανατέλλει το θερινό τρίγωνο" κήρυξε το χάος. Εσρώμ, Ζαρά και Αζαρία απλώστε τα χέρια στην Τουκιάνα, που παλεύει με το κήτος. Αμών, το Βασιλίσκο άναψε στα νερά του Λέοντα. Ο Ιχθύς ο Ιπτάμενος, φτάνει κολυμπώντας στη στεριά. Ενώς, Μιχά, Ναασών τον πολιικό αστέρα καρφώστε. Γιατί δύνει ο Ωριώνας. Ραγαύ, Σαούλ και Βασσά βάλτε φωτιά στη Λύρα, την Καρίνα και τον Οφιούχο. Να γίνει φως. Να φωτιστεί η αλήθεια. Να φύγει το σκοτάδι στα έγκατα του Ταύρου, να κρυφτεί.

(σπάει το αυγό μέσα σε ένα γυάλινο ποτήρι. Δείχνει στη Βάγια)

Παπάς: Βλέπεις αυτή την άσπρη γραμμή που επιπλέει στον κρόκο; Η νταλίκα που είδες στο μάγουλο της είναι. Σημαίνει το σμήνος από τα δαιμόνια που έχει φτιάξει φωλιά στους φρονιμίτες της. Δες τον κρόκο. αυτή η κόκκινη τελίτσα είναι ο σκαντζόχοιρος. Η γιαγιά σου είχε υπό την προστασία άντρες της Ροκ και της πανκ. Ασχολούνταν με σκοτεινές δυνάμεις. Αιώνια θα γδέρνουν την ψυχή της τα αγέννητα παιδιά και οι γυναίκες που σκότωσε με τα μάγια της.

Βάγια: Η γιαγιά μου σκότωνε;

Παπάς: Ναι.

Βάγια: Γιατί;

Παπάς: Ζήλευε.

Βάγια: Ποιες;

Παπάς: Όσες γυναίκες είχαν μακριά μαλλιά. Πιο μακριά από αυτήν.

Βάγια: Όταν παίζαμε κομμωτήριο ήθελε να με κουρέψει.

Παπάς: Εγώ σε έσωσα.

Βάγια: Ευχαριστώ.

Παπάς: Την τελευταία στιγμή. Ευτυχώς που με άκουσε η μητέρα σου και φύγατε από αυτό το σπίτι, όσο πιο γρήγορα μπορούσατε.

Βάγια: Δεν πρόλαβα να πάρω όλα τα αυτοκόλλητα μου.

Παπάς: Σου έδωσε η Μαριάμ όμως, τη συλλογή της με τα μυρμήγκια.

Βάγια: Την έχουμε από μισή. Μόλις ζεστάνει ο καιρός, θα μαζεύουμε και κουνούπια.

Παπάς: Κράτησε την εδώ. (ο παπάς υποδεικνύει στη Βάγια να κρατάει τη φωτογραφία πάνω από το ποτήρι. Βάζει φωτιά) πρόσεξε μην πέσει καθόλου στάχτη έξω. Σιγά-σιγά θα αρχίσεις να νιώθεις ελαφρύτερη.

Βάγια: Μουδιάζουν οι ώμοι μου. (παύση) Και τώρα οι αμυγδαλές.

Παπάς: Βήξε.

Βάγια: (βήχει)

Παπάς: Ελευθερώθηκες. Έφυγε από μέσα σου το χάος. (η φωτογραφία έχει γίνει στάχτη που επιπλέει πάνω στο αυγό. Ο παπάς το ανακινεί)

Βάγια: (πηδώντας πάνω κάτω) Όντως. Έχασα 2 κιλά.

Παπάς: (της δίνει το ποτήρι με τις στάχτες και το αυγό) Θα το φας το βράδυ. Ομελέτα.

Βάγια: Ευχαριστώ πολύ. (με τα χέρια της κρατάει το λαιμό της. Ύστερα φυλάει τους αγκώνες του παπά)

Παπάς: Περίμενε. Μη φύγεις ακόμα. Έχω κάτι να σας πω.

Βάγια: Και στα κορίτσια; Να τους πω να ανοίξουν μάτια;

Παπάς: Και να βγάλουν τα ακουστικά.

(η Βάγια σκουντάει τη Μαριάμ και την Κωνσταντίνα. Τους κάνει νόημα να βγάλουν τα ακουστικά)

Βάγια: Ο πατέρας θέλει κάτι να μας πει.

Παπάς: Με ακούτε;

Κωνσταντίνα: Ναι.

Παπάς: Σε μία σύντομη επικοινωνία που είχα με τους προφήτες, μου υπέδειξαν κάποια πράγματα για εσάς.

Μαριάμ: Πότε;

Παπάς: Έπρεπε να έρθω σε επαφή μαζί τους για κάποιο θέμα της Βάγιας. Τελικά μου είπαν κάτι για όλες.

Βάγια: Τι πατέρα;

Παπάς: Αφορά το τρίγωνο των Βερμούδων.

Κωνσταντίνα: Εγώ έχω περίοδο.

Βάγια: Μας είχαν στείλει μήνυμα.

Κωνσταντίνα: Πριν 2 χρόνια.

Μαριάμ: Να ρίχνουμε λίγο τρίμμα από κρεμμύδι στο βρακί μας.

Βάγια: Το κάνουμε κάθε μέρα.

Παπάς: Οι προφήτες είδαν τις φωτογραφίες που τους έστειλε η Μαριάμ. Παρατήρησαν κάτι άσχημο. Από εδώ και πέρα απαγορεύεται να χώνετε μολύβια στα γεννητικά σας όργανα.

Σκοτάδι.

Σκηνή 6η

(στην εσωτερική σιάλα του σπιτιού)

(ακούγεται διαπεραστικό λάλημα από κόκορα. Η Κωνσταντίνα κάθεται στη σιάλα. Ακούει μουσική με τα ακουστικά της. Η Μαριάμ την πλησιάζει κρατώντας ένα ποτήρι με νερό. Της κάνει νόημα να βγάλει τα ακουστικά της)

Κωνσταντίνα: Τι θες;

Μαριάμ: Γιατί δεν είσαι μέσα;

Κωνσταντίνα: Δεν είχα όρεξη.

(σιωπή. Δεύτερο λάλημα κόκορα)

Κωνσταντίνα: Θες τίποτα άλλο;

Μαριάμ: Ο κόκορας λάλησε δεύτερη φορά.

Κωνσταντίνα: Εσύ, που κέρδισες και τη σημαία τιμής, τι κάνεις έξω;

Μαριάμ: (της δείχνει το ποτήρι με το νερό. Παύση) Όλοι προσεύχονται.

Κωνσταντίνα: Βάζεις μολύβια στο μουνί σου;

Μαριάμ: Όχι.

Κωνσταντίνα: Ούτε εγώ. Τότε γιατί πρέπει να ζητήσουμε συγχώρεση;

Μαριάμ: Δεν είναι έτσι.

Κωνσταντίνα: Αλλά πώς;

Μαριάμ: Όλοι προσεύχονται για να μας συμπαρασταθούν.

Κωνσταντίνα: Από το πρωί σήμερα νιώθω περίεργα.

Μαριάμ: Δηλαδή;

Κωνσταντίνα: Δεν μπορώ να στο εξηγήσω ακριβώς.

Μαριάμ: Προσπάθησε.

Κωνσταντίνα: Είναι σαν να έχω μέσα μου καλαμπόκια. Ξαφνικά σιάνε. Νιώθω πολλές μικρές ειρηζεις κάτω από το στομάχι μου. Τα καλαμπόκια γίνονται ποπ κορν.

Μαριάμ: Μπερδεύτηκα.

Κωνσταντίνα: Το μόνο που θέλω είναι να ανοίξει το κεφάλι μου και να αρχίσουν να πετάγονται παντού ποπ κόρν. Αλλά δεν ξέρω αν ξεβιδώνει το κρανίο μου. Και αν ναι από πού.

Μαριάμ: Μίλα πιο σιγά. Μπορεί να τους ενοχλήσουμε.

Κωνσταντίνα: Λες να μεταμορφώνομαι σε κατσαρόλα;

Μαριάμ: (γελάει) τι ακούς;

Κωνσταντίνα: Πάρε. (της δίνει το ένα ακουστικό)

Μαριάμ: Τι είναι;

Κωνσταντίνα: Περίμενε να το βάλω από την αρχή.

(σιωπή. Αιούνε το τραγούδι. Μετά από μεγάλη παύση, η Κωνσταντίνα τραγουδάει)

Κωνσταντίνα: «Κάνε ότι νομίζεις, μόνο κάν' το γρήγορα.

Μη μου λες απόψε, πράγματα παρήγορα.

Κάνε ότι νομίζεις, τώρα που χαλάσαμε

τα όνειρα εκείνα, πού ποτέ...

Μαριάμ: Πιο σιγά. Φωνάζεις.

Κωνσταντίνα: ... δεν φτάσαμε.

Κάνε ότι νομίζεις. Στην αγάπη χάσαμε.

Μαριάμ: Ποιο είναι αυτό το τραγούδι;

Κωνσταντίνα: Δεν ξέρω.

Μαριάμ: Θέλω και εγώ να χωρίσω κάποτε.

Κωνσταντίνα: Πρέπει πρώτα να ερωτευτείς.

Μαριάμ: Δύσκολος.

Κωνσταντίνα: Ποιος;

Μαριάμ: Ο έρωτας. Είναι δύσκολος.

Κωνσταντίνα: Πού το ξέρεις εσύ; Αγαπάς κανέναν;

Μαριάμ: Είναι όλοι μάγοι.

Κωνσταντίνα: Θα σου πω ένα μυστικό. Δεν θα το πεις.

Μαριάμ: Σε κανέναν.

Κωνσταντίνα: Ορκίσου.

Μαριάμ: Φυλάς κρυμμένο ένα βιβλίο κάτω από το στρώμα σου. Σε έχω δει.

Κωνσταντίνα: Ψέματα.

Μαριάμ: Χθες το βράδυ, γύρισα και σε είδα να το βάζεις κάτω από το πάπλωμα.

Κωνσταντίνα: Προσευχόμεουν.

Μαριάμ: Μη φοβάσαι. Δεν το είπα σε κανέναν. (παύση) λοιπόν;

Κωνσταντίνα: Αγαπάω κάποιον.

Μαριάμ: Και αυτός;

Κωνσταντίνα: Με αγαπάει πολύ.

Μαριάμ: Και τι σκέφτεσαι;

Κωνσταντίνα: Μου είπε να μείνουμε μαζί.

Μαριάμ: Θέλει να σε απαγάγει και να σε σκοτώσει.

Κωνσταντίνα: Όχι.

Μαριάμ: Όλοι το κακό μας θέλουν.

Κωνσταντίνα: Είναι πολύ γλυκός.

Μαριάμ: Και αν είναι μάγος και δέσει το μουνί σου;

Κωνσταντίνα: Δεν είναι μάγος, είναι ανθοπώλης.

Μαριάμ: Κάνετε σεξ;

Κωνσταντίνα: Μόνο με φιλάει.

Μαριάμ: Πού;

Κωνσταντίνα: Στο λαιμό, στα δόντια και στα γόνατα.

Μαριάμ: Το στόμα του βρωμάει;

Κωνσταντίνα: Πλένει τα δόντια του.

Μαριάμ: Και αν σου ζητήσει να κάνετε σεξ;

Κωνσταντίνα: Προσπαθήσαμε.

Μαριάμ: (σοκαρισμένη) Είσαι έγκυος;

Κωνσταντίνα: (γελάει) Τι λες; Δεν θέλω να γεννήσω παιδιά. Θα υιοθετήσω.

Μαριάμ: Γιατί;

Κωνσταντίνα: Δεν θέλω να έχουν τη μύτη μου.

Μαριάμ: Το σεξ πώς ήταν;

Κωνσταντίνα: Προσπαθούσε να μπει μέσα μου. Τα πόδια μου, όμως, είχαν σφίξει. Το μουνί μου δεν άνοιγε με τίποτα. Σαν να το είχαν κλειδώσει. Προσπαθούσε αυτός, αλλά τίποτα.

Μαριάμ: Σε προστάτευσαν οι προφήτες.

Κωνσταντίνα: Από τότε φοβάμαι.

Μαριάμ: Είχατε τσακωθεί πριν;

Κωνσταντίνα: Τι σχέση έχει αυτό;

Μαριάμ: Πες μου.

Κωνσταντίνα: Όχι.

Μαριάμ: Οι άνθρωποι κάνουν σεξ εκδικητικά.

Κωνσταντίνα: Τι εννοείς;

Μαριάμ: Δεν έχεις ακούσει, που όταν κάποιος κάνει κάτι κακό σε κάποιον άλλον και ο δεύτερος το μάθει, του φωνάζει θα σε γαμήσω;

Κωνσταντίνα: Αυτός με αγαπάει.

Μαριάμ: Αποκλείεται. Είναι ο πειρασμός. Θέλει να σε πάρει με το μέρος του, για να σε βλάψει.

Κωνσταντίνα: Είναι πολύ ρομαντικός.

Μαριάμ: Όλοι έτσι κάνουν.

Κωνσταντίνα: Μου έφερε μία ρίζα από χαμομήλια.

Μαριάμ: Να την δώσεις στον πατέρα.

Κωνσταντίνα: Είχε γράψει πάνω, με ασημί μαρκαδόρο, μία πρόταση.

Μαριάμ: Μπορεί να είναι ζόρια.

Κωνσταντίνα: " αν ήξερα πως αύριο θα πεθάνω και η άνοιξη θα ερχόταν μεθαύριο, θα πέθαινα ευτυχής".

Μαριάμ: Τι είναι αυτό;

Κωνσταντίνα: Πεσόα.

Μαριάμ: Τι είναι αυτό;

Κωνσταντίνα: Είναι άνθρωπος.

Μαριάμ: Πάντως να ξέρεις, αυτόν τον έχει στείλει ο διάβολος, για να χάσεις τον δρόμο σου.

Κωνσταντίνα: Δεν έχω κανέναν να μιλήσω.

Μαριάμ: Αφού τα λες σε μένα.

Κωνσταντίνα: Και συνέχεια μου λες, ότι θα μου έλεγε και ο πατέρας σου. Θέλω κάποιον που θα χαρεί για μένα. Θα με πάρει αγκαλιά. Θα με ρωτήσει αν είναι όμορφος. Τι χρώμα μάτια έχει. Αν φοράει βερμούδες. Αν τρώει τα νύχια του. Τι φωνή έχει. Αν έχει λακάκια στα μάγουλα.

(σιωπή)

Μαριάμ: Τι χρώμα μάτια έχει;

Κωνσταντίνα: Όχι επειδή σου είπα εγώ. Θέλω από μόνη σου να ενδιαφερθείς.

Μαριάμ: Τι μουσική ακούει;

Κωνσταντίνα: Δεν του αρέσει η μουσική.

Μαριάμ: Το κινητό του, πως χτυπάει;

Κωνσταντίνα: Με σφύριγμα τρένου.

Μαριάμ: Έχει μπρελόκ στα κλειδιά του;

Κωνσταντίνα: Ένα φακό.

Μαριάμ: Του αρέσουν οι ζακέτες;

Κωνσταντίνα: Του αρέσει να με κρατάει από το χέρι στις διαβάσεις.

Μαριάμ: Πώς τον λένε;

Κωνσταντίνα: Δεν σου λέω.

Μαριάμ: Γιατί;

Κωνσταντίνα: Αν σου πω, θα συνηθίσω το όνομά του.

Μαριάμ: Του έχεις μιλήσει;

Κωνσταντίνα: Ξέρει το άλλο σπίτι. Του πατέρα μου. Όταν με γυρνάει αυτός, περιμένω να τον δω να φεύγει. Κρύβομαι στην πυλωτή. Μόλις εξαφανιστεί έρχομαι εδώ.

Μαριάμ: Δεν πρέπει να μάθει για την οικογένειά μας.

Κωνσταντίνα: Ξέρω.

Μαριάμ: Έχεις ορκιστεί στον πατέρα.

(σιωπή)

Μαριάμ: Το τραγούδι που άκουγες πριν;

Κωνσταντίνα: Ναι.

Μαριάμ: Αυτός σου το έμαθε;

Κωνσταντίνα: Το παράξενο είναι, ότι το ξέρω από παλιά. Το έχω ξανακούσει πολλές φορές, αλλά δεν θυμάμαι πού.

Μαριάμ: Πού το βρήκες;

Κωνσταντίνα: Στις κασέτες που ηχογραφήσα μικρή.

Μαριάμ: Πότε το ηχογράφησες;

Κωνσταντίνα: Δεν θυμάμαι.

Μαριάμ: Ίσως αν ακούγεται μία φωνή, ένας θόρυβος από πίσω, θα σε βοηθούσε να καταλάβεις.

Κωνσταντίνα: Μάλλον θα ήμουν στο δωμάτιό μου. Έχει απόλυτη ησυχία.

Μαριάμ: Το λέγατε στην κατασκήνωση;

Κωνσταντίνα: Αποκλείεται. Σπάω το κεφάλι μου να θυμηθώ...

Μαριάμ: (την διακόπτει) Ξέρω ένα κόλπο.

Κωνσταντίνα: Δηλαδή;

Μαριάμ: Θα σε βοηθήσει να θυμηθείς.

Κωνσταντίνα: Πες μου.

Μαριάμ: (της δίνει το ποτήρι με το νερό) Πες.

Κωνσταντίνα: Δεν διψάω.

Μαριάμ: Δεν θα το καταπιεις. Θα το κρατήσεις στο στόμα σου.

(η Κωνσταντίνα την υπακούει)

Μαριάμ: Κι άλλο. Βάλε όσο περισσότερο μπορείς. Να γεμίσει το στόμα σου. Αλλιώς δεν πιάνει.

(η Κωνσταντίνα ρουφάει. Κρατάει το νερό στο στόμα της)

Μαριάμ: Κλείσε τη μύτη σου.

(η Κωνσταντίνα κάνει νόημα με τα χέρια της, ζητώντας εξηγήσεις)

Μαριάμ: Περίμενε. (της κλείνει τη μύτη με τα δάχτυλά της) Μη φτύσεις το νερό. Πρέπει να αρχίσεις να πνίγεσαι. Θα δεις όλη τη ζωή σου μες στο μυαλό σου. Σαν ταινία.

(η Κωνσταντίνα γουρλώνει τα μάτια της. Συνεχίζει να προσπαθεί, μέχρι που ζορίζεται πολύ πλέον. Όταν πια αρχίσει να πνίγεται φτύνει το νερό)

Κωνσταντίνα: Το άκουγε ο μπαμπ... Ο Βασίλης. Το άκουγε στο στερεοφωνικό της κουζίνας. Μου αρέσουν οι κουζίνες που έχουν στερεοφωνικό. Το άκουγε δυνατά. Μας χτύπησαν οι γείτονες για να χαμηλώσουμε. Η μάνα μου μάζεψε τα πράγματά μας και μετά φύγαμε. (παύση) Το άκουγε ο Βασίλης, όταν φεύγαμε από το σπίτι. Νομίζω καθόταν στο ντουλάπι, κάτω από το νεροχύτη. Είχε κρυφτεί. Μάλλον δεν ήθελε να με χαιρετήσει. Μπορεί και να ντρεπόταν βέβαια. Οι άντρες δεν κατουριούνται πάνω τους. Ούτε κλαίνε.

(ακούγεται τρίτο λάλημα κόκορα)

Σκοτάδι.

Σκηνή 7^η

(στο υπνοδωμάτιο)

(η Άννα κάθεται μπροστά σε μία τηλεόραση, που δείχνει παρουσιάσεις δελφινιών σε πισίνα. Είναι προσηλωμένη. Μόλις τα δελφίνια κάνουν κάτι

εντυπωσιακό, σηκώνεται. Με τα δυο της χέρια πνίγει το λαιμό της. Μετά από 12 δευτερόλεπτα τον αφήνει. Ξανακιάθεται. Μπαίνει ο Ευτύχης)

Ευτύχης: Είδες πουθενά το πιστολάκι;

(σιωπή)

Ευτύχης: Το έχεις εδώ;

(σιωπή)

Ευτύχης: Έφαξα παντού. Στο δωμάτιο του μπαμπά δεν πήγα μόνο. Δεν μπορώ να μπω. Είναι με την κυρία Καλίνω και προσεύχονται.

(η Άννα στρέφει τα μάτια της από την τηλεόραση και τον κοιτάζει)

Ευτύχης: Μήπως ξέρεις πού είναι;

(η Άννα τον κοιτάζει με απορία)

Ευτύχης: Το πιστολάκι. Ξέρεις πού είναι;

(σιωπή. Η Άννα του δείχνει το κρεβάτι. Στη συνέχεια στρέφεται πάλι στην τηλεόραση. Ο Ευτύχης βρίσκει το πιστολάκι. Το βάζει στην πρίζα και κάθεται στο κρεβάτι. Κοιτάει την τηλεόραση.)

Ευτύχης: Πόση ώρα έχεις;

(σιωπή)

Ευτύχης: Παλιά πηγαίναμε κάθε Κυριακή. Ευπνούσαμε αξημέρωτα. Μόνο αυτό με ενοχλούσε.

(σιωπή)

Ευτύχης: Θυμάσαι εκείνο το πουκάμισο;

(σιωπή)

Ευτύχης: Γκρι με πορτοκάλι. Μου το είχες αγοράσει για καλό.

(σιωπή)

Ευτύχης: Κακόγουστο. Το φορούσα με ένα άσπρο κοτλέ παντελόνι.

(σιωπή)

Ευτύχης: Το θυμάμαι. Οι εκπαιδευτές με κοροΐδευαν.

(σιωπή. Η Άννα γονατίζει)

Ευτύχης: Θυμάσαι που μου είχαν δώσει μία φορά να κρατάω το στεφάνι; Τα δελφίνια περνούσαν από μέσα.

(σιωπή)

Ευτύχης: Αποκλείεται να μην θυμάσαι.

(σιωπή)

Ευτύχης: Τότε αποφάσισα πως, όταν μεγαλώσω, θέλω να γίνω δελφίνι.

(η Άννα σηκώνεται. Πλησιάζει την οθόνη και τη φιλάει. Στη συνέχεια στρέφεται στον Ευτύχη. Τον πλησιάζει. Στέκεται απέναντί του)

Ευτύχης: Έκλαιγα συνέχεια όταν μου λέγατε, ότι δεν γίνεται.

(η Άννα του χαμογελάει)

Ευτύχης: Και τώρα ακόμα, δελφίνι θέλω να γίνω.

(Ο Ευτύχης αρχίζει να κάνει κωλοτούμπες πάνω στο κρεβάτι. Η Άννα στέκεται ακίνητη για λίγο. Έπειτα σηκώνει τα χέρια της. Ο Ευτύχης πετάγεται και της δαγκώνει τα δάχτυλα. Στη συνέχεια Πέφτει πάλι και συνεχίζει να κάνει κωλοτούμπες)

Ευτύχης: Σε 6 χρόνια ίσως μπορώ να γίνω.

(η Άννα τον κατευθύνει με τα χέρια της, σαν εκπαιδευτής. Ο Ευτύχης παριστάνει το δελφίни)

Ευτύχης: Δες με πόση φορά μπορώ να βουτήξω.

(η Άννα γελάει αθόρυβα)

Ευτύχης: Πρόσεχε. Θα γίνεις μούσκεμα.

(η Άννα προσποιείται πώς πέφτει πάνω της νερό)

Ευτύχης: Τα δελφίνια είναι λεία. Δεν έχουν λέπια. Έχουν ίδια μάτια με τα δικά μου.

(η Άννα σηκώνει το χέρι της ψηλά)

Ευτύχης: (προσπαθώντας να το φτάσει με το στόμα του) όταν πεθάνεις, θα πεις στους προφήτες να με κάνουν να αναπνέω μες στο νερό;

(η Άννα συμφωνεί)

Ευτύχης: Εκείνος ο εκπαιδευτής, με τα μακριά μούσια, μπορούσε να μείνει πέντε λεπτά μες στην πισίνα. Με ανοιχτά μάτια και χωρίς να κρατάει μύτη.

(σιωπή. Η Άννα υποκλίνεται. Δείχνει μετά τον Ευτύχη. Αρχίζει να χειροκροτεί)

Ευτύχης: (υποκλίνεται χαμογελώντας. Παύση) λες να υπάρχουν άνθρωποι-ψάρια;

(η Άννα σηκώνει τους ώμους της)

Ευτύχης: Σαν τις γοργόνες, αλλά ολόκληροι ψάρια;

(η Άννα τον αγκαλιάζει. Κάθονται στο κρεβάτι)

Ευτύχης: Συγνώμη.

(η Άννα τον κοιτάζει απορημένη)

Ευτύχης: Πονάς ακόμα από την μπουνιά; Δεν ήθελα να σε χτυπήσω. Ο πατέρας με πίεζε και...

(η Άννα γνέφει αρνητικά)

Ευτύχης: Μία φορά είχε κάτσει μία σφήκα στο παγωτό μου. Κόλλησαν τα πόδια της. Την έριξα στο πάτωμα, αλλά πάλι δεν μπορούσε να περπατήσει. Κολλούσε στα πλακάκια. Οι σφήκες έχουν πολύ μικρές τριχούλες στο κεφάλι τους. Σαν μαλλιά. Την πάτησα και έκανε κρακ. Έσπασαν τα κόκαλά της.

(σιωπή)

Ευτύχης: Αν πριν πεθάνεις... (παύση) Σιεφτόμουν, αν θες να σε πατήσω και σένα.

(η Άννα τον κοιτάζει με απορία)

Ευτύχης: Για να μην πονάς. (παύση) Αν πονάει αυτό που θα έχεις. Γιατί, μπορεί τελικά να πεθάνεις από καρδιά, που δεν πονάει.

(η Άννα χαμογελάει. Ο Ευτύχης ανάβει το πιστολάκι και ζεσταίνει τα πόδια του)

Ευτύχης: Η αρρώστια που σου είπε ο μπαμπάς, πώς είναι;

(ανοίγει η πόρτα. Μπαίνει η Καλίνω κρατώντας ένα τάπερ)

Καλίνω: Μου είπε ο πατέρας να σας κοινωνήσω.

Ευτύχης: Μα δεν έχουμε νηστέψει.

Καλίνω: Οι προφήτες του υπέδειξαν κάτι.

Ευτύχης: Τι;

Καλίνω: Δεν μπορώ να σας πω.

Ευτύχης: Εσύ όμως ξέρεις;

Καλίνω: Θα σας πει το βράδυ που θα είμαστε όλοι μαζεμένοι. Άννα, εσύ δεν χρειάζεται να κοινωνήσεις.

Ευτύχης: Δώσε μου μόνο ένα στοιχείο.

Καλίνω: Μου είπε μόνο να έρθετε καθαροί. Να κάνετε μπάνιο. (ο Ευτύχης σβήνει το πιστολάκι)

Ευτύχης: Το είπες στα κορίτσια;

Καλίνω: Σε μία ώρα ακριβώς να είσαι στο σαλόνι. Εσύ Άννα δεν θα μπορέσεις να κατέβεις. Μου είπε ο πατέρας, ότι είναι προτιμότερο να κοιμηθείς νωρίς.

(η Άννα την κοιτάζει με απορία)

Ευτύχης: Και πότε θα προλάβουμε όλοι να κάνουμε μπάνιο;

Καλίνω: Στη βρύση πλύσου. Ρίξε λίγο νερό στις μασχάλες και στο πρόσωπό σου. Μην μπεις στη μπανιέρα. Αν ζαλιστείς, πες στη μαμά σου ή σε μένα να σε βοηθήσουμε.

Ευτύχης: Γιατί να μην μπω στην μπανιέρα;

Καλίνω: Ούτε στα κορίτσια επιτρέπεται. Εντολή του πατέρα.

Ευτύχης: Εντάξει.

(η Καλίνω βγάζει από το τάπερ ένα κομματάκι και το βάζει στο στόμα του)

Καλίνω: Θα δεις κάτι συνταρακτικό σήμερα. Οι προφήτες θα στείλουν όλη τη χάρη τους.

Ευτύχης: Την προηγούμενη φορά που κοινωνήσαμε, είδαμε το πύρινο άρμα του προφήτη Ηλία στο ταβάνι. Οι κουρτίνες έπιασαν φωτιά. Οι τοίχοι άρχισαν να λιώνουν από τη ζέστη. Οι καναπέδες πετούσαν. Ήταν τέλεια. Μακάρι σήμερα να εμφανιστεί ο ίδιος ο προφήτης. Μαμά θα δω θαύμα.

Καλίνω: Σε μία ώρα ακριβώς να είσαι κάτω.

Σκοτάδι.

Σκηνή 8^η

(Στο σαλόνι)

(ο παπάς στένεται στο κέντρο, έχοντας μπροστά του μία μεγάλη πλαστική γλάστρα, μέσα στην οποία είναι φυτεμένος ένας φίκος. Η Καλίνω στένεται παράμερα. Όλα τα παιδιά και η Σωτηρούλα κάθονται στον καναπέ)

Παπάς: Όπως μου αποκάλυψαν οι προφήτες, σήμερα θα γίνετε θεατές ενός θαύματος. Ύστερα από πολλή προσευχή, μου υπέδειξαν αυτή τη γλάστρα που είχαμε στο χωλ. Καθώς οι περισσότεροι από εσάς, είστε αμαρτωλοί και ευεπίφοροι στο σκοτάδι, πέρα από το φράχτη μας, οι προφήτες Εζεκίας και Ζαβουλών σας στέλνουν ένα σημάδι της ύπαρξής τους. Μυρίζει αντιπιτυριδικό σαμπουάν, οπότε είστε όλοι καθαροί. Γονατίστε. Αφήστε πίσω τους μάγους, που σας δένουν με το παρελθόν. Οι πατεράδες και οι συγγενείς ξεμπροστιάστικαν. Εκτέθηκαν. Φανέρωσαν για ποιον δουλεύουν. Προσευχηθείτε για συγχώρεση. Σήμερα θα γίνετε κοινωνοί του θείου. Του άχρονου. Οι άυλοι θα φορέσουν την ύλη και θα χτυπήσουν το κουδούνι μας. Γονατίστε.

(όλοι γονατίζουν. Ο Ευτύχης προσπαθεί να πνίξει το γέλιο του. Η Καλίνω ανάβει μία ντισκομπάλα. Σβήνει τα φώτα. Με το μηχανήμα καπνού γεμίζει το

χώρο με ατμό. Η ατμόσφαιρα γίνεται αποπνικτική. Ο παπάς και η Καλίνα στέκονται πίσω από τη γλάστρα. Ύστερα από μακρά σιωπή)

Ευτύχης: Η γλάστρα είναι μακρόστενη.

Βάγια: Στάζει λάσπες.

Κωνσταντίνα: Είναι αίμα.

Παπάς: Συγκεντρωθείτε στη γλάστρα.

Βάγια: Ζωντανεύει.

Σωτηρούλα: Είστε φάλτσοι. Δεν είναι ευγενικό.

Βάγια: Ο πατέρας τραγουδάει υπέροχα.

Ευτύχης: Η γλάστρα τραγουδάει.

Κωνσταντίνα: Της αρέσει να τρώει φρυγανιές.

Μαριάμ: Φοράει στολή σούπερμαν.

Ευτύχης: Ο σούπερμαν είναι προφήτης;

Σωτηρούλα: Είναι προστάτης.

Ευτύχης: Τι προστατεύει;

Σωτηρούλα: Τα μπαλκόνια και τα παντζούρια.

Βάγια: Ο άγιος Σούπερμαν.

Κωνσταντίνα: Λες να έχει απολυτίκιο;

Σωτηρούλα: Δεν θυμάμαι τα λόγια. Μόνο τη μελωδία. (Ίσως αρχίσει να σφυρίζει το soundtrack της ταινίας)

Βάγια: Όσοι ηθοποιοί έπαιζαν τον Σούπερμαν τρελάθηκαν. Αυτοκτόνησαν. Σφήνωσαν το κεφάλι τους μέσα σε γυάλες από μαρμελάδες και πέθαναν από ασφυξία.

Μαριάμ: Πού το ξέρεις;

Βάγια: Το έχω ακούσει.

Κωνσταντίνα: Ακούω.

Παπάς: Τι;

Κωνσταντίνα: Περιεργο ρήμα.

Σωτηρούλα: Ακούω ακούω ακούω ακούω ακούω ακούω (επαναλαμβάνει συνεχώς. Σταδιακά αρχίζει να παίρνει με το σώμα της τη στάση του βατράχου. Πηδάει στους καναπέδες. Την ακολουθεί και η Κωνσταντίνα. Προστίθενται και τα υπόλοιπα παιδιά. Κάνουν τους βατράχους, πηδώντας γύρω-γύρω στο σαλόνι)

Παπάς: Αρκετά. Επιστρέψτε σε στάση προσευχής.

(όλοι τον υπακούν. Γονατίζουν)

Καλίνω: Συγκεντρωθείτε στη γλάστρα.

Παπάς: Τα κλαδιά κουνιούνται.

(Η Καλίνω και ο παπάς φυσάνε τα φύλλα του φυτού)

Ευτύχης: (γελώντας) τα φύλλα στάζουν νερό και αποσιγάρα.

Κωνσταντίνα: Το κάπνισμα προκαλεί καρρίνο στον πνεύμονα.

Ευτύχης: Το δέντρο έχει καρρίνο.

Βάγια: Και ιλαρά. Δες, έχει σπυράκια στα φύλλα.

Παπάς: Τα κλαδιά μεγαλώνουν.

Μαριάμ: Τα κλαδιά μεγαλώνουν. Ανοίγουν.

Σωτηρούλα: Δεν είναι κλαδιά.

Μαριάμ: Και τότε;

Σωτηρούλα: Είναι χέρια. Υψώνονται στον ουρανό και πέφτουν.

Ευτύχης: (το γέλιο του εξελίσσεται σε νευρικό) Η γλάστρα έσπασε.

Κωνσταντίνα: Πόδια.

Ευτύχης: Πού;

Κωνσταντίνα: (δείχνοντας στο κενό) Δάχτυλα, αστράγαλοι, γάμπες, γόνατα, μπούτια.

Βάγια: (έμπληκτη) Πόδια.

Κωνσταντίνα: Είναι ανδρικά.

Σωτηρούλα: Πόσα είναι;

Κωνσταντίνα: Πέντε πόδια.

Σωτηρούλα: Πέντε άνθρωποι.

Μαριάμ: Τρεις. Δύο αρτιμελείς και ένας κουτσός.

Σωτηρούλα: Δεν υπάρχει κουτσός Άγιος.

Μαριάμ: Του έκοψαν το πόδι στα βασανιστήρια.

Σωτηρούλα: Είναι δύο προφήτες και ένας μάρτυρας.

Ευτύχης: Ποιοι είστε;

Κωνσταντίνα: Πονάω.

Ευτύχης: Δεν σας ακούω. Μιλήστε πιο δυνατά.

Σωτηρούλα: Μήπως δεν μπορούν να μιλήσουν.

Μαριάμ: Είναι τρεις μάρτυρες. Τους έκοψαν τη γλώσσα στα βασανιστήρια.

Κωνσταντίνα: Πονάω. (αρχίζει να κλαίει)

Βάγια: Γιατί;

Κωνσταντίνα: Με κλοτσάνε τα πόδια.

Βάγια: Πού;

Κωνσταντίνα: Στα μαλλιά.

Μαριάμ: Μπορεί να μη σε βλέπουν.

Κωνσταντίνα: Μα έχουν μάτια πάνω στα σπορτέξ.

Βάγια: Πού;

Κωνσταντίνα: Πάνω στις γλώσσες.

Ευτύχης: Δεν σε βλέπουν, γιατί είσαι η πιο αμαρτωλή από όλους μας.

Κωνσταντίνα: Εσείς με βλέπετε;

Βάγια: Τα πόδια τους είναι γεμάτα τρίχες.

Σωτηρούλα: Πέθαναν και οι τρίχες από τα πόδια συνέχιζαν να μεγαλώνουν.

Μαριάμ: Δεν πέθαναν. Τους σκότωσαν.

Κωνσταντίνα: Με βλέπετε;

Ευτύχης: Το ίδιο είναι. Σημασία έχει που είναι νεκροί.

Κωνσταντίνα: Είμαι άορατη.

Σωτηρούλα: Η γλάστρα μεγαλώνει. Κάντε όλοι πίσω. (με τα χέρια της σπρώχνει τα παιδιά προς τα πίσω)

Κωνσταντίνα: Δεν μπορώ να δω τα χέρια μου. Δεν έχω χέρια.

Σωτηρούλα: Κάντε πίσω θα μας πλακώσει.

Παπάς: Μεγαλώνει. (κάνει νόημα στην Καλίνω να συνεχίσει)

Καλίνω: Μεγαλώνει πολύ. Γίνεται τεράστια.

Βάγια: Θα ρίξει το ταβάνι.

Μαριάμ: Τα χέρια φτάνουν τα σύννεφα.

Σωτηρούλα: Δεν μπορώ να δω τα πρόσωπά τους.

Βάγια: Είναι καλυμμένα με μαλλί της γριάς.

Σωτηρούλα: Αν τους δω, ίσως τους αναγνωρίσω.

Ευτύχης: Το σώμα τους είναι από πηλό.

Μαριάμ: Τα χέρια και τα πόδια είναι ανθρώπινα.

Ευτύχης: Αλλά το σώμα πήλινο.

Κωνσταντίνα: Με βλέπετε; Μπορεί να με δει κάποιος; (σηκώνεται και περπάτα ανάμεσα στους άλλους)

Ευτύχης: Τι είναι αυτό; (δείχνει το ταβάνι)

Βάγια: Φως.

Ευτύχης: Από πού έρχεται;

Βάγια: Δεν ξέρω.

(η Βάγια καλύπτει τα μάτια της)

Βάγια: Δεν μπορώ να δω. Είναι πολύ δυνατό.

Παπάς: Είναι μετεωρίτης.

Σωτηρούλα: Καλυφτείτε.

(σκύβουν. Με τα χέρια καλύπτουν το κεφάλι τους. Η Κωνσταντίνα συνεχίζει να περπατά)

Κωνσταντίνα: (τσιμπάει το μάγουλο της) δεν έχω μάγουλα. Φαίνονται τα δόντια μου. Δεν έχω δέρμα, όργανα, αίμα. Είμαι ζόμπι. Είμαι αόρατη. Με βλέπεις κάποιος; κανείς;

Μαριάμ: (ουρλιάζει) Μη.

Ευτύχης: Τι έγινε;

Μαριάμ: Ο Μετεωρίτης γιρέμισε τα σώματα.

Σωτηρούλα: Και τώρα;

(σιωπή. Η Καλίνω αδειάζει στο πάτωμα το εσωτερικό από ένα μαξιλάρι του καναπέ)

Βάγια: (παίρνει το αφρολέξ στα χέρια της) χαλίγια.

Σωτηρούλα: Οι μάρτυρες έγιναν χαλίγια.

Ευτύχης: Γιατί γιρεμίστηκαν;

Μαριάμ: Έμειναν μόνο τα πλευρά και τα δάχτυλα μέσα στη γλάστρα.

Κωνσταντίνα: Είμαι αόρατη. Με βλέπει κανείς;

Καλίνω: Κωνσταντίνα, κάτσε κάτω.

Κωνσταντίνα: Με βλέπεις;

Καλίνω: Ναι. Γονάτισε.

(γονατίζει)

Κωνσταντίνα: Γιατί η γλάστρα έγινε μωβ;

Ευτύχης: Είναι κίτρινη.

Σωτηρούλα: Κόκκινη.

Βάγια: Είναι ροζ.

Σωτηρούλα: Στάζει αίμα.

Βάγια: Κολόνια τριαντάφυλλο, είναι.

Παπάς: Μυροβλίζει.

(συγχρονισμένες ρυθμικές εισπνοές και εκπνοές από όλους)

Σωτηρούλα: Μυροβλίζει. Είναι Άγια.

Παπάς: Η Αγία γλάστρα.

(η Σωτηρούλα και τα παιδιά γονατιστοί κατευθύνονται προς τη γλάστρα. Αρχίζουν να την γλύφουν. Ο παπάς και η Καλίνω τους παρακολουθούν. Σιωπή)

Παπάς: Οι προφήτες μας φανέρωσαν την Αγία γλάστρα. Αυτός με τα πέντε πόδια είναι ο δαίμων της καχυποψίας. Γκρεμίστηκε σήμερα. Για όλους μας. Η πίστη είναι τυφλή. Όποιος την αμφισβητεί θα καεί στη γέενα. Η ψυχή του θα πετάξει στο σύμπαν. Εκεί θα θανατωθεί βάνουσα. Θα κατασπαραχθεί από διαστημικά σκουλήκια. Το δίδαγμα που πήραμε όλοι είναι τεράστιο. Η έκπληξη, όμως, των προφητών δεν τελειώνει εδώ.

(τον κοιτούν αποσβολωμένοι. Αρχίζει να σκάβει τη γλάστρα. Βγάζει από μέσα κόκαλα)

Παπάς: Θαύμα. Τα οστά της Αγίας γλάστρας. Σε εμάς τους τιποτένιους δόθηκε αυτή η χάρη. Αυτή η ανεκτίμητη κληρονομιά. Μπορείτε να περάσετε να προσκυνήσετε. (σηκώνονται. Δημιουργούν μία σειρά. Ένας-ένας πλησιάζουν τη γλάστρα. Την ασπάζονται. Έπειτα τα κόκαλα)

Παπάς: (φέλνει) Το δαίμονα της καχυποψίας συνέτριψες.

Με φλογερό πλανήτη κομμάτι, τον θρυμμάτισες.

Αγία γλάστρα τρεις μέγιστη,

πρέσβευε για τις ψυχές μας

και θωράκισε μας από πάσα μοχθηρή δύναμη,

μόνη φιλόνηρωπε.

Σκηνή 9^η

(Στο σαλόνι)

(στο κέντρο βρίσκεται η γλάστρα. Η Καλίνω με τη Βάγια κρατούν μικρά κομμάτια υφάσματος. Βάζουν μέσα λίγο χώμα από τη γλάστρα. Στη συνέχεια τα δίνουν στην Άννα για να τα ράψει, ώστε να γίνουν φυλαχτά)

Καλίνω: Τους βάζεις πολύ χώμα. Δεν θα μπορεί να τα ράψει η Άννα.

Βάγια: Τόσο;

Καλίνω: Μπορείς και λιγότερο. Οικονομία.

Βάγια: Μα βάζω μόνο δύο κόκκους.

Καλίνω: Θα βγουν περισσότερα έτσι.

Βάγια: Μήπως να βγάλουμε μία φωτογραφία την Άγία γλάστρα να την μοιράζουμε μαζί με τα φυλαχτά;

Καλίνω: Δεν είναι καλή ιδέα. Πρώτα και την Άννα.

Βάγια: Θεία Άννα, να δίνουμε και μία φωτογραφία της Αγίας γλάστρας μαζί με τα φυλαχτά;

(σιωπή)

Βάγια: Μαμά, μπορούμε να την εκτυπώσουμε σε αυτοκόλλητα. Θα τα κολλάμε στο πέτο αυτών που αγοράζουν.

Καλίνω: Πολλά έξοδα.

Βάγια: Είναι ωραία ιδέα, όμως.

Καλίνω: Δεν έχεις καθόλου επιχειρηματικό μυαλό. Ευτυχώς που θα μπεις στη συνοδεία του Ευτύχη και δεν θα χρειαστεί να δουλέψεις αλλού.

Βάγια: Οι πατριάρχες κάνουν ταξίδια;

Καλίνω: Πολλά.

Βάγια: Δηλαδή θα γυρίσουμε τον κόσμο.

Καλίνω: Όπου υπάρχει ανάγκη.

Βάγια: Άρα μπορώ να σταματήσω το σχολείο.

Καλίνω: Να το συζητήσεις με τον πατέρα.

Βάγια: (σιωπή. Αφουγκράζεται) Δυνάμωσε πολύ η βροχή.

Καλίνω: Καταραμένος καιρός. Πονάνε τα γόνατα μου από την υγρασία.

Βάγια: Μπορώ να πάω πάνω στα παιδιά.

Καλίνω: Όλοι είναι στα διακονήματά τους. Εσένα εδώ είναι η δουλειά σου.

Βάγια: Πόσα πρέπει να ετοιμάσουμε;

Καλίνω: Μέχρι να τελειώσει το ύφασμα.

Βάγια: Είναι πολλά ακόμα.

Καλίνω: Μη βαρυνγομάς. Αυτοί οι άνθρωποι μας έδωσαν τα πάντα. Αυτό είναι το ελάχιστο που μπορούμε να κάνουμε εμείς.

Βάγια: Πού θα πάμε αύριο;

Καλίνω: Πάτρα.

Βάγια: Μα ξαναπήγαμε μέσα στο μήνα.

Καλίνω: Είναι πιστός ο κόσμος εκεί. Θα ξεπουλήσετε.

Βάγια: Οι μισοί δεν μας άνοιγαν.

Καλίνω: Όταν μάθουν για το θαύμα όλοι θα αγοράσουν.

Βάγια: Η Κωνσταντίνα ντρέπεται να χτυπάει κουδούνια. Μπαίνουμε στις πολυκατοικίες και αυτή κάνει βόλτες με το ασανσέρ, μέχρι να τελειώσουμε.
Πάνω κάτω, πάνω κάτω

Καλίνω: Το έχεις πει στον πατέρα;

Βάγια: Δεν είναι σωστό να λέμε τα μυστικά.

Καλίνω: Αυτό δεν είναι μυστικό. Είναι το διακόνημα της και αυτή λέει ψέματα.

Βάγια: Θα της βάλει κανόνα αν το μάθει.

Καλίνω: Πριν δύο εβδομάδες είχε πάρει τη σημαία τιμής. Θα μπορούσες εσύ να είσαι στη θέση της.

Βάγια: Δεν πειράζει. Έτσι κι αλλιώς...

Καλίνω: Άκου να σου πω Βάγια, αν θέλεις να εξασφαλίσεις το μέλλον σου, να τα προσέχεις όλα.

Βάγια: Μα...

Καλίνω: Η σημαία τιμής είναι η αρχή. Δεν έχεις τίποτα λιγότερο από τα άλλα παιδιά. Να κοιτάξεις να είσαι η πρώτη. Και αύριο τα περισσότερα φυλαχτά να πουλήσεις.

Βάγια: Θα χαρεί πολύ ο πατέρας.

Καλίνω: Για αυτόν να το κάνεις.

(η Άννα σηκώνεται και φοράει τη ζακέτα της. Την βλέπει η Καλίνω)

Καλίνω: Από κάπου βάζει κρύο. Έχετε κλείσει όλα τα παράθυρα;

(η Άννα σηκώνει τους ώμους της)

Καλίνω: (στην Άννα) Πήγαινε να δεις. Του μπάνιου να ελέγξεις. Το ξεχνάνε τα παιδιά πολλές φορές ανοιχτό.

Βάγια: Να πάω εγώ;

Καλίνω: Δεν είναι δική σου δουλειά. Η Άννα θα πάει.

(η Άννα σηκώνεται και φεύγει)

Βάγια: Πολύ στεναχωρήθηκα που θα πεθάνει.

Καλίνω: Ποιοι είμαστε εμείς που θα πάμε κόντρα στο σχέδιο των προφητών;

Βάγια: Είναι πολύ γλυκιά.

Καλίνω: Ένα πράγμα αν έχει και της το ζητήσεις, θα στο δώσει.

Βάγια: Πολλές φορές σκέφτομαι, πώς θα ήταν η ζωή μας, αν δεν τους είχαμε γνωρίσει.

Καλίνω: Και;

Βάγια: Θα ζούσαμε ακόμα με το Δημήτρη. Θα είχαμε τεχνητά μέλη, αντί για πόδια και χέρια. Τα κανονικά μας θα είχαν πέσει από τα μάγια του. Θα με έγγραφε στο ιδιωτικό με το ζόρι και τώρα θα είχα όλη μέρα αγγλικά, για να πάω στο κολέγιο. Το φροντιστήριο έχει πολλές σιάλες. Πώς θα μπορούσα να τις ανέβω με τα ξύλινα πόδια;

Καλίνω: Μετανιώνεις;

Βάγια: Δεν φοβόσουν να τον φιλάς;

Καλίνω: Είχε σαπίσει ο αριστερός γομφίος μου. Μου τον έφτιαχνε ο οδοντίατρος και μετά από λίγο έφευγε το σφράγισμα.

Βάγια: Δεν είχες καταλάβει;

Καλίνω: Όταν γνώρισα τον πατέρα, κατευθείαν είδε τα μάγια στα δόντια μου και με προειδοποίησε.

Βάγια: Εκείνη τη μέρα φορούσα το κίτρινο φόρεμα με τα πουά.

Καλίνω: Ήσουν πολύ όμορφη.

Βάγια: Δεν ξαναπήγαμε στα δελφίνα.

Καλίνω: Συμφωνήσαμε με τον πατέρα ότι θα ήταν καλό να το αποφύγουμε. Μπορεί να συναντήσουμε το Δημήτρη.

Βάγια: (δείχνει) Η κουρτίνα δεν ταιριάζει καθόλου με τον καναπέ.

Καλίνω: (γελάει) Μην το πεις στην Άννα.

(η Άννα επιστρέφει)

Καλίνω: Τι ήταν ανοιχτό;

(η Άννα δείχνει το ταβάνι)

Καλίνω: Ποιος ανέβηκε στην ταράτσα τέτοια ώρα;

Σκοτάδι.

Σκηνή 10^η

(στο γραφείο του παπά)

(Ο παπάς βγάζει από το συρτάρι ένα κουτί. Το ανοίγει. Βγάζει από μέσα μια περούνα και μια γενειάδα. Τα φοράει. Η Κωνσταντίνα μπαίνει.)

Παπάς: Καλώς την Κωνσταντίνα. Πέρασε.

(η Κωνσταντίνα κλείνει την πόρτα.)

Κωνσταντίνα: Προφήτη Εσρώμ την ευχή σας.

(με τα χέρια σφίγγει το λαιμό της. Γονατίζει. Φιλάει τους αστραγάλους του παπά).

Παπάς: Κάθισε.

(Η Κωνσταντίνα κάθεται απέναντί του)

Παπάς: Λοιπόν;

Κωνσταντίνα: Ο πατέρας, μου είπε ότι θέλατε να με δείτε.

Παπάς: Σωστά.

Κωνσταντίνα: Δεν ήθελα να πάω στην Πάτρα. Δεν μπορούσα. Με ζαλίζουν οι στροφές. Έχω και γεφυροφοβία.

Παπάς: Παράκουσες όμως την εντολή του πατέρα.

Κωνσταντίνα: Το ξέρω.

Παπάς: Λυπάσαι;

Κωνσταντίνα: Δεν ξέρω.

Παπάς: Τον τελευταίο καιρό μαθαίνω ότι είσαι προβληματισμένη.

Κωνσταντίνα: Όχι ακριβώς.

Παπάς: Ζήσατε ένα θαύμα στο σπίτι σας.

Κωνσταντίνα: Μάλλον δεν ήταν αριετό.

Παπάς: Γιατί;

Κωνσταντίνα:(σιωπή)

Παπάς: Έχετε μία δικιά σας Αγία τώρα. Τεράστια ευλογία.

Κωνσταντίνα: Το ξέρω αλλά...

Παπάς: Ο διάβολος, παιδί μου, θα σε σύρει αριετά στην κατηφόρα μέχρι να σε φτάσει στον πάτο.

Κωνσταντίνα: Προφήτη, έχω πολλούς λογισμούς.

Παπάς: Σε σχέση με τι;

Κωνσταντίνα: Με όλα. Την οικογένεια, τον πατέρα, τους ανθρώπους. Κυρίως για τον πατέρα. Μετάνιωσα που τον άκουσα και δεν πήγα να σπουδάσω.

Παπάς: Ομολογία. Όταν είσαι έτοιμη μπορείς να αρχίσεις.

Κωνσταντίνα:(σιωπή)

Παπάς: Λοιπόν;

Κωνσταντίνα:(βαθιά εισπνοή)

Πολλές φορές νομίζω ότι κοιμάμαι, αλλά είμαι ξύπνια. Τότε η καρδιά μου αρχίζει να χτυπάει πολύ γρήγορα. Σιγά σιγά φεύγει από τη θέση της. Νομίζω ότι πεθαίνω, αρχίζει να ανεβαίνει στο λαιμό μου. Φτάνει στο λάρυγγα. Τότε παραιτούμαι από την προσπάθεια να μείνω ζωντανή. Μετά βγαίνει από το σώμα μου μία σιά και πετάει από πάνω μου. Με κοιτάει. Δεν ξέρω αν είναι σιά ή καθρέφτης, βλέπω τον εαυτό μου. Είμαι εγώ. Γίνομαι σιά. Ιδρώνω. Μετά νιώθω το βρακί μου να βρέχεται. Δαγκώνομαι για να μην φωνάξω. Χώνω τα νύχια μου στον αφαλό μου για να ξυπνήσω. Ξέρω ότι είμαι ξύπνια. Δεν κοιμάμαι. Μόλις χωρέσω πέντε δάχτυλα στον αφαλό μου η σιά ξαναμπαίνει στο στόμα μου και κοιμάμαι.

Παπάς: Η χαραμάδα του διαβόλου.

Κωνσταντίνα: Κάθε βράδυ το ίδιο.

Παπάς: Πόσο καιρό;

Κωνσταντίνα: Δύο μέρες μετά την τελευταία μας συνάντηση.

Παπάς: Μήπως διέπραξες κάποια αμαρτία και τιμωρείσαι; Μήπως υπάρχει κάτι που δεν έχεις πει στον πατέρα;

(Σιωπή)

Παπάς: Η ομολογία παιδί μου, είναι η ανάσα της ψυχής.

(Σιωπή)

Παπάς: Έχουμε να ιδωθούμε ένα μήνα. Σίγουρα έχουν συμβεί κάποια πράγματα.

Κωνσταντίνα: Σίγουρα.

Παπάς: Μπορείς να ξεκινήσεις.

Κωνσταντίνα:(μεγάλη σιωπή. Αρκετά αμήχανα ξεινάει)

Τσακώθηκα με τη Βάγια για τους ανεμιστήρες στην αυλή.

Παπάς: Για τους ανεμιστήρες;

Κωνσταντίνα: Στην αυλή είχαμε έλιες από ανεμιστήρες. Ο πατέρας μας είπε να τους φυτέψουμε για να ξέρουμε πόσα καράβια θα βυθιστούν στη θάλασσα.

Παπάς: Και γιατί τσακωθήκατε;

Κωνσταντίνα: Επέμενε ότι η ανατολή είναι πίσω από το τζάκι.

Παπάς: Δεν είναι σωστό να τσακώνεστε με τη Βάγια. Είστε αδέρφια τώρα πια. Η συνοχή της οικογένειας εξαρτάται από την πίστη και την αφοσίωση σας. Πρέπει να κάνεις υπομονή και να δείχνεις κατανόηση. Να αγαπάς. Να αγαπάς τη μητέρα, τις θείες, τα αδέρφια σου και τον πατέρα. Ο πατέρας πολεμάει καθημερινά για να σώσει τις ψυχές σας.

Κωνσταντίνα: Είναι και κάτι άλλο. Μερικές φορές νομίζω ότι ζηλεύω. Ζηλεύω τη Μαριάμ και τον Ευτύχη που γεννήθηκαν από την Άννα. Που βγήκαν από το σώμα της. Ζηλεύω και τη Βάγια, πού είναι η μικρότερη και ο πατέρας την αγαπάει.

Παπάς: Και όταν ζηλεύεις τι κάνεις;

Κωνσταντίνα: Βγάζω πιτυρίδα.

Παπάς: Στους άλλους το δείχνεις;

Κωνσταντίνα: Όχι.

Παπάς: Η συμπεριφορά σου, όμως, σε προδίδει.

Κωνσταντίνα: Μία φορά έσπασα το δώρο επιβράβευσης της Βάγιας. Ένα ακουστικό τηλεφώνου. Το πάτησα, μέχρι που έλιωσε. Το έθαψα στον κήπο. Ακόμα το ψάχνει.(γελάει)

Παπάς: Όλοι εδώ μέσα έχετε έναν ιερό σκοπό. Δεν πρέπει να ζηλεύεις. Πρέπει να κλάψεις μπροστά τους. Να τους ζητήσεις συγχώρεση. Τέσσερα δάκρυα στον καθένα, είναι αρκετά.

Κωνσταντίνα: Ντρέπομαι.

Παπάς: Βγάζεις κεραμίδια από τη σκεπή και βάζεις το δαίμονα της ζήλιας στο σπίτι σας. Μην κάνεις αυτό το κακό στους άλλους. Κάτι άλλο;

Κωνσταντίνα: Πριν από κάποιες μέρες, δεν θυμάμαι ποτέ, άκουσα ένα τραγούδι από τις κασέτες μου.

Παπάς: Και;

Κωνσταντίνα: Θυμήθηκα κάποιον.

Παπάς: Πώς τον θυμήθηκες;

Κωνσταντίνα: Να κλαίει.

Παπάς: Ποιος ήταν;

Κωνσταντίνα: Δεν ξέρω, τελικά, αν ήταν τόσο κακός.

Παπάς: Οι αμφιβολίες δεν έχουν θέση...

Κωνσταντίνα: (τον διακόπτει) Για μία στιγμή ένιωσα να μου λείπει.

Παπάς: Μην...

Κωνσταντίνα: Μου έλειπε η κοιλιά του, τα πουκάμισά του, η χωρίστρα στα μαλλιά του.

Παπάς: Ο Βασίλης είναι μάγος.

Κωνσταντίνα: Το ξέρω. Το έχω δει.

Παπάς: Παιδί μου, ο άνθρωπος αυτός δεν πρέπει να υπάρχει στη ζωή σου. Θα σου κάνει κακό.

Κωνσταντίνα: Τίποτα δεν ξέρω πια.

Παπάς: Άλλος είναι ο πατέρας σου τώρα. Δίνει το σώμα και την ψυχή του για σένα.

(σιωπή)

Παπάς: Είπες σε κανέναν;

Κωνσταντίνα: Όχι.

Παπάς: Κάτι άλλο;

Κωνσταντίνα: (αμήχανα) διαβάζω Πεσσόα.

Παπάς: Πού βρήκες το βιβλίο;

Κωνσταντίνα: Το αγόρασα.

Παπάς: Τι σιέφτεσαι;

Κωνσταντίνα: Την αιώνια αθωότητα.

Παπάς: Δεν υπάρχει αιωνιότητα στη σάρκα την ανθρώπινη.

Κωνσταντίνα: «Αγαπώ είναι η αιώνια αθωότητα».

Παπάς: Τι είναι η αθωότητα για σένα;

Κωνσταντίνα: Ξέχασα πώς να είμαι παιδί.

Παπάς: Τα παιδικά σου χρόνια πρέπει να τα διαγράψεις. Η ηλικία σου αρχίζει να μέτρα, από τη μέρα που γνώρισες τον πατέρα.

Κωνσταντίνα: Θυμάμαι μόνο στιγμές. Από τη γειτονιά. Είχε μπει ένα αγκάθι στη φτέρνα μου. Μάζεψε πύον.

Παπάς: Σήμερα είσαι 7 χρόνων.

Κωνσταντίνα: «Νιώθω να γεννιέμαι κάθε στιγμή, για την αιώνια νιότη του κόσμου».

Παπάς: Η νιότη του κόσμου γέρασε.

Κωνσταντίνα: «Πιστεύω στον κόσμο, όπως σε μία μαργαρίτα. Γιατί τον βλέπω».

Παπάς: Οι μαργαρίτες είναι παραισθησιογόνες.

Κωνσταντίνα: «Ο κόσμος δεν έγινε για να τον σιεφτόμαστε. Αλλά για να τον βλέπουμε και να συμφωνούμε μαζί του».

Παπάς: Όλα γύρω σου είναι ψεύτικα. Αιόμα και οι εποχές. Είναι μία ταινία, που παίζει σε επανάληψη, στα μάτια των θνητών.

Κωνσταντίνα: «Αν ήξερα πως αύριο θα πεθάνω και η άνοιξη θα ερχόταν μεθαύριο, θα πέθαινα ευτυχισμένη».

Παπάς: Δεν είσαι έτοιμη να πεθάνεις. Οι δακρυγόνοι αδένες σου είναι γεμάτοι.

Κωνσταντίνα: «Δεν μπορούμε να καταλάβουμε πώς ζούμε, χωρίς να καταλάβουμε την ίδια στιγμή, πώς θα πεθάνουμε».

Παπάς: Παιδί μου, έχεις χάσει το δρόμο σου. Πίστευε...

Κωνσταντίνα: (τον διακόπτει) «Και δεν μπορούμε να σιεφτούμε πώς θα πεθάνουμε, χωρίς να νιώσουμε αμέσως, πόσο θαυμάσια είναι η ζωή».

Παπάς: (ανοίγει το παράθυρο) Είσαι ένας τέλειος παπαγάλος. Πέτα έξω. Σε ελευθερώνω.

(σιωπή)

Παπάς: Με στιχάκια που έχεις μάθει απέξω, δεν κερδίζεται η ζωή.

(σιωπή)

Παπάς: (δείχνει έξω από το παράθυρο) Έξω από αυτό το φράχτη, θα σε κατασπαράξουν. (βγάζει τη γενειάδα και την περούνα)

Κωνσταντίνα: Δεν πρόλαβα να αποχαιρετήσω τον Εσρώμ.

Παπάς: Θα τον ξαναδείς αύριο.

Κωνσταντίνα: Αύριο θα έχω φύγει.

Παπάς: Δεν θα τολμήσεις.

Κωνσταντίνα: Η άνοιξη είναι μεθαύριο. Πρέπει να προλάβω.

Παπάς: Σε προειδοποιώ. Έξω από εδώ θα καταστραφείς. Θα πάθεις μεγάλο κακό.

Κωνσταντίνα: Το έχω πάθει ήδη.

Παπάς: Τώρα θα με αιούσεις προσεκτικά.

Κωνσταντίνα: Έλεγε ψέματα. Η βροχή δεν είναι από θειικό οξύ. Βγήκα χτες το βράδυ στην ταράτσα.

Παπάς: Είσαι αγάριστη. Είσαι μάγισσα. Μας μολύνεις όλους. Βρωμάς. Βρωμάς λάσπη και σβουνιές.

Κωνσταντίνα: (τον κοιτάζει μες στα μάτια) δεν με φοβίζεις.

Παπάς: Δεν θα προλάβεις να καταστρέψεις το σχέδιό μου.

Κωνσταντίνα: Είσαι ένας άνθρωπος. Σαν και μένα.

Παπάς: Η σωτηρία του κόσμου...

Κωνσταντίνα: Έχουμε το ίδιο δέρμα.

Παπάς: Η σωτηρία του κόσμου εξαρτάται από εμάς.

Κωνσταντίνα: Έχουμε δύο χέρια, δύο πόδια, ένα κεφάλι.

Παπάς: Θα το μετανιώσεις.

Κωνσταντίνα: Είμαστε ίσοι. Δεν μπορείς να με βλάψεις.

Παπάς: Γονάτισε.

Κωνσταντίνα: Όχι. Γονάτισε εσύ. Φίλα τους αγκώνες μου. Προσκύνα με.

Παπάς: Γονάτισε.

Κωνσταντίνα: Προσκύνα με. Έλεγες πως είμαι το τέλειο δημιούργημα σου.

Προσκύνα το έργο σου, λοιπόν.

(η Κωνσταντίνα τον κοιτάει στα μάτια. Ο παπάς την πιάνει από το λαιμό και τη σφίγγει. Σπρώχνει το κεφάλι της πάνω στο γραφείο)

Σκοτάδι.

Σκηνή 11^η

(στο μπάνιο)

(Η κουρτίνα της μπανιέρας είναι κλειστή. Μέσα είναι η Άννα. Κάνει μπάνιο. Η Καλίνω στέκεται απέξω και κοιτάζεται στον καθρέφτη)

Καλίνω: Ξεπούλησαν. Μόνο ένα φυλαχτό περίσσεψε στον Ευτύχη. Σταματήσαμε στο νοσοκομείο του Ρίου. Τα παιδιά έμπαιναν στα δωμάτια. Όλοι τα συμπάθησαν. Αγόραζε δύο και τρία φυλαχτά ο κάθε άρρωστος.

(παύση)

Καλίνω: Εγώ περιμένα έξω από το νοσοκομείο. (παύση) Για να δεις πόσα θαύματα γίνονται καθημερινά. Γνώρισα μία γυναίκα. Γύρω στα 40 με 43. Είχε τον γιο της με αυτοκινητιστικό στην εντατική. Την είδα που έκλαιγε και πήγα να μάθω τι συμβαίνει. Κατευθείαν ανοίχτηκε. Ο άντρας της έχει εργοστάσιο στο Μεσολόγγι, με σίδερα. Ήταν σοκαρισμένη. Είχε δει το κεφάλι του παιδιού της ανοιγμένο στα δύο.

(παύση)

Καλίνω: Δύσκολο πρέπει να είναι. Να βλέπεις το μυαλό του παιδιού σου. Καταλαβαίνεις κατευθείαν, αν άξιζαν τον κόπο οι εννέα μήνες που το κουβάλαγες. Αν είναι έξυπνο ή αρκετά χαζό για να επιβιώσει. Ένα κόκκινο σφουγγάρι που αναπνέει. Αυτό, μου είπε, είχε δει μες στο κεφάλι του.

(παύση)

Καλίνω: Της έδωσα θάρρος. Της μίλησα για την ψυχή. Ήμουν ο κατάλληλος άνθρωπος, στην κατάλληλη θέση. Μπορεί, αυτή να ήταν η κατάλληλη γυναίκα την πιο κατάλληλη στιγμή. Ενωώ, για μας εδώ. Η Σωτηρούλα δεν είναι συνεπής. Ο Βασίλης έχει βάλει καλούς δικηγόρους. Η αστυνομία τους ψάχνει. Το δικαστήριο είπε στην Κωνσταντίνα να δει ψυχολόγο. Αν τα ξεράσει όλα; Δεν είναι φλώρος ο Βασίλης. Δεν παραιτείται εύκολα. Λάθος τον είχατε ψυχολογήσει. Ξέρει πού πάνε τα λεφτά. Κι αν στην αρχή έκανε το χαζό, το έκανε γιατί ήθελε να καταλάβει. Ήξερε ότι η Σωτηρούλα τον έκλεβε και τα φόρτωνε στο παιδί.

(παύση)

Καλίνω: Τη λένε Φωτεινή. Την γυναίκα από το νοσοκομείο. Της είπα για τα θαύματα. Θέλει να γνωρίσει τον πατέρα. Θέλει να κάνει τάμα για το παιδί της στην Αγιά γλάστρα. Μου έδωσε το τηλέφωνό της. Θα την πάρω να έρθει. Άννα, σε λίγο φεύγεις. Θα αποδεικαστούμε. Ο πόλεμος με το διάβολο δεν λογαριάζει απώλειες.

(παύση)

Καλίνω: Μακιάρι η μπανιέρα να ήταν η κολυμβήθρα του Σιλβάμ. Ο Άγγελος θα κατέβαινε να ταράξει τα νερά. Ο πρώτος που θα έμπαινε θα θεραπευόταν. Και αν ακόμη δεν μπορούσες να περπατήσεις θα σε σήκωνα στην πλάτη μου και θα σε έριχνα μέσα. Στο ορμιζομαι. Αυτό σκεφτόμουν τις πρώτες μέρες. Σήμερα που γνώρισα τη Φωτεινή, σιέφτηνα, ότι θα έπαιρνα την μπανιέρα και θα την πήγαινα στο Ρίο. Να κάνω καλά το γιο της. Να μας χρωστάει.

(παύση)

Καλίνω: Είναι κοντή. Με παραπανίσια κιλά. Έχει μαύρα μαλλιά. Καθόλου ελκυστική. Νομίζω είναι κατάλληλη. Θα την προτείνω στον πατέρα.

(παύση. Το νερό μέσα στην μπανιέρα σταματάει να ακούγεται)

Καλίνω: Τα ψάρια είναι αστέρια που έπεσαν από τον ουρανό. Το πρώτο πράγμα που μου είπε ο πατέρας. Σας παρατηρούσα. Σας παρατηρούσα καιρό. Στα δελφίνια. Κάθε Κυριακή ήσασταν εκεί. Η τέλεια οικογένεια. Έτσι σας

λέγαμε. Αγόρασα ίδιο ταγιέρ με το δικό σου. Το φόρεσα δύο Κυριακές συνεχόμενες, για να με προσέξεις. Όταν μου μίλησε ο πατέρας, χαμογέλασε ψυχή μου.

(η Άννα βγάζει το χέρι από την κουρτίνα να πάρει την πετσέτα της. Η Καλίνω αρχίζει να βγάζει τα ρούχα της)

Καλίνω: Στο δρόμο της επιστροφής μιλούσα συνέχεια για τον πατέρα. Ο Δημήτρης ζήλεψε. Το βράδυ ήρθε στο κρεβάτι ιδρωμένος. Για κάποιο περίεργο λόγο, δεν μύριζε. Άρχισε να δαγκώνει τα αυτιά μου. Μετά το λαιμό, το στήθος, τα μπούτια, τα γόνατά μου. Με έφτυνε ανάμεσα στα πόδια και μετά ξαναμάζεψε το σάλιο του. Τον άφησα να κάνει τη δουλειά του. Όσο αυτός βρουχιόταν, εγώ σκεφτόμουν τάρτα με λεμόνι και μούρα. Ήταν το τέλειο γλυκό για να σας φέρω στην πρώτη επίσκεψη. Από κει και έπειτα κάθε βράδυ τα ίδια. Τον άφηνα να με παίρνει. Το πρωί που έφευγε για τη δουλειά, κατέβαζα τη Βάγια στο σχολικό και ερχόμουν τρέχοντας εδώ. Φορούσα τα ρούχα που μου είχες δανείσει. Μετά το σχολείο η Βάγια ερχόταν εδώ. Θυμάσαι; Το βράδυ γυρίζαμε σπίτι για να με ξαναπάρει. Κι όλο σκεφτόμουν γλυκίσματα και έπιπλα. Μάλλον είχε καταλάβει. Τώρα, αν με ρωτήσεις με ποιον ήσουν παντρεμένη τόσα χρόνια, με ένα σαλιγκάρι θα σου πω.

(η Άννα ανοίγει την κουρτίνα. Η Καλίνω στέκεται γυμνή μπροστά της. Κοιτιούνται. Τεράστια παύση)

Καλίνω: Ο πατέρας ήταν πολύ ανήσυχος όταν γυρίσαμε. Κάτι έγινε με την Κωνσταντίνα. Μου είπε, ότι της έχουν κάνει βαριά μάγια. Πρέπει να ταξιδέψουμε οι δυο μας βόρεια, να προσευχηθούμε και να μιλήσουμε με τους προφήτες. Χρειαζόμαστε φώτιση. Θα λείψουμε για πολύ καιρό. Τουλάχιστον ένα μήνα. Εσύ θα μείνεις εδώ, στο πόδι του. Θα είσαι υπεύθυνη για τα παιδιά. Ίσως αναγκαστεί να με συστήνει ως γυναίκα του, για να μην κινήσουμε υποψίες. Καταλαβαίνεις.

(παύση)

Άννα: Συγνώμη.

Καλίνω: (σοκαρισμένη) γιατί;

Άννα: Γιατί τόση ώρα, σε καταριέμαι από μέσα μου.

(η Καλίνω μπαίνει στην μπανιέρα. Η Άννα φεύγει)

Σκοτάδι.

Σκηνή 12^η

(στο σαλόνι)

(Σκοτάδι. Μόνο μια ακτίνα φωτίζει την Αγία γλάστρα. Μπαίνει η Κωνσταντίνα. Στέκεται μπροστά της. Την φιλάει. Ύστερα βγάζει από την τσάντα της το μαχαίρι, που της είχε κάνει δώρο ο παπάς στην πρώτη σκηνή. Στέκεται αναποφάσιστη. Καρφώνει τρεις φορές τη γλάστρα. Το πάτωμα γεμίζει αίμα που στάζει από τις μαχαιριές. Η Κωνσταντίνα φεύγει. Ίσως τη σκηνή θα μπορούσε να ντύνει μουσικά η φωνή της, να ψιθυρίζει το τραγούδι της έκτης σκηνής "κάνε ότι νομίζεις...")

Σκηνή 13^η

(στο υπνοδωμάτιο)

(Η Σωτηρούλα κάθεται σε μία γωνία και γράφει σε ένα τετράδιο. Στο κέντρο στέκονται η Βάγια και η Μαριάμ. Ο Ευτύχης κάθεται στο κρεβάτι και με το πιστολάκι ζεσταίνει τα πόδια του)

Βάγια: Οι προφήτες λένε να πιάσεις τα γόνατά σου.

(η Μαριάμ υπακούει)

Βάγια: Οι προφήτες λένε να γλείψεις τη μύτη σου.

(η Μαριάμ προσπαθεί)

Βάγια: Οι προφήτες λένε να τραβήξεις τα μαλλιά σου.

(η Μαριάμ τραβάει τα μαλλιά της)

Βάγια: Οι προφήτες λένε να κάνεις φλικ φλακ.

Μαριάμ: Δεν μπορώ.

Βάγια: Έχασες. Δώσε μου μία τριχα.

(η Μαριάμ τραβάει μία τρίχα από τα μαλλιά της και τη δίνει στη Βάγια)

Μαριάμ: Σειρά μου.

Βάγια: Είμαι έτοιμη.

Μαριάμ: Οι προφήτες λένε να κάνεις κατακόρυφο.

(η Βάγια την υπακούει)

Μαριάμ: Οι προφήτες λένε να σπάσεις τα δάχτυλά σου.

Βάγια: Μα...

Μαριάμ: (γελάει) δείξε μου το βρακί σου.

(η Βάγια σηκώνει τη φούστα της)

Μαριάμ: Έχασες.

Βάγια: Γιατί;

Μαριάμ: Δεν το είπαν οι προφήτες.

(η Βάγια τραβάει μία τρίχα από τα μαλλιά της και τη δίνει στη Μαριάμ)

Βάγια: Τώρα τι θα κερδίζουμε;

Μαριάμ: Τρίχα από τη μύτη.

Βάγια: Δεν έχω. Δες. (με τα δάχτυλά της σηκώνει τα ρουθούνια της και δείχνει το εσωτερικό στη Μαριάμ)

Μαριάμ: Έχεις. Όλοι έχουν.

Βάγια: Κάτι άλλο.

Μαριάμ: Δεν μπορώ να σκεφτώ.

Βάγια: Είναι αηδιαστικό.

Μαριάμ: Μία βλεφαρίδα;

Βάγια: Καλύτερα.

Μαριάμ: Ξεκίνα.

Βάγια: Οι προφήτες λένε να φας την κουρτίνα.

(η Μαριάμ βάζει την κουρτίνα στο στόμα της. Προσπαθεί να χωρέσει όση περισσότερη γίνεται, μέσα)

Βάγια: Οι προφήτες λένε να κρεμαστείς από το πάνω κρεβάτι. Το κεφάλι να μην ακουμπάει κάτω.

(η Μαριάμ κατευθύνεται προς τη σάλα του κρεβατιού. Σταματάει μπροστά στον Ευτύχη)

Μαριάμ: Θα το κλείσεις επιτέλους.

Ευτύχης: Τι θες;

Μαριάμ: Μας έχεις πάρει τα αυτιά.

Ευτύχης: Να πάτε αλλού.

Μαριάμ: Εμείς ήρθαμε πρώτες.

Ευτύχης: Δεν ντρέπεστε;

Μαριάμ: Γιατί;

Ευτύχης: Είστε Λύκειο.

Βάγια: Και;

Ευτύχης: Παίζετε παιχνιδάκια για μωρά.

Μαριάμ: (στη Βάγια) μην του απαντάς. Του δίνεις αξία.

Ευτύχης: Σε λυπάμαι.

Μαριάμ: Έχουν γεμίσει τα μπούτια σου, ψηλά, με κοκκινίλες από το πιστολάκι.

Ευτύχης: (με υπονοούμενο) και εσύ πού το ξέρεις;

Μαριάμ: (αμήχανα) παράτα με.

Ευτύχης: Τέλεια ιδέα.

Μαριάμ: Τι λες;

Ευτύχης: Τέλεια ιδέα αυτή που είχε ο πατέρας.

Μαριάμ: Ποια;

Ευτύχης: Να μας βάλει να κοιμόμαστε όλοι μαζί.

Βάγια: Είμαστε οικογένεια.

Ευτύχης: Είμαστε κατασκήνωση.

Μαριάμ: Μακάρι να είχες ξεχωριστό δωμάτιο.

Ευτύχης: Μακάρι.

Μαριάμ: Να μην χρειάζεται να βλέπω τα μούτρα σου όλη μέρα.

Βάγια: Μαριάμ.

Ευτύχης: Όλη μέρα με το πιστολάκι μέσα στο αυτί μας.

Βάγια: Αφού αυτό τον ανακουφίζει.

Ευτύχης: Είσαι...

Μαριάμ: Τι;

Ευτύχης: Είσαι νυχτερίδα.

Μαριάμ: Σιάσε.

Ευτύχης: Χωρίς εσένα θα...

Μαριάμ: Ναι;

Ευτύχης: Μακάρι να μην είχες γεννηθεί ποτέ. Να μην ήσουν αδερφή μου.

Μαριάμ: (σιωπή)

Ευτύχης: Είσαι ο χειρότερος άνθρωπος που ξέρω.

Μαριάμ: Μη μιλάς.

Ευτύχης: Με κάνεις να θέλω να ξεράσω, όταν σε βλέπω.

Μαριάμ: Βούλωστο.

Ευτύχης: Σε σιχαίνομαι.

Μαριάμ: Να μου δώσεις πίσω όλα τα μυρμήγκια μου.

Ευτύχης: Πάρτα και μη μου ξαναμιλήσεις.

Σωτηρούλα: Παιδιά. Φτάνει. Τι πάθατε πάλι και αρχίσατε;

Βάγια: Θεία Σωτηρούλα τι γράφεις;

Σωτηρούλα: (κλείνει το τετράδιο) ο πατέρας μου ζήτησε κάτι.

Βάγια: Μίλησες με την Κωνσταντίνα;

Σωτηρούλα: Όχι.

Βάγια: Δεν σε πήρε;

Σωτηρούλα: Δεν το σήκωσα.

Βάγια: Μου λείπει.

Σωτηρούλα: Θα γυρίσει.

Βάγια: Που το ξέρεις;

Σωτηρούλα: Και ο άσωτος υιός έφυγε από τον πατέρα του. Γνώρισε γυναίκες, πήγε σε πάρτυ, ξόδεψε τα χρήματά του. Και όταν κατέληξε να κοιμάται μες

στα σκατά με τα γουρούνια, γύρισε με το κεφάλι σκυμμένο και ζήτησε
συγγνώμη.

Βάγια: Θα την συγχωρέσει ο πατέρας;

Σωτηρούλα: Είναι άπειρη η αγάπη του. Η αγκαλιά του φωλιά.

Βάγια: Ήταν η μεγάλη αδερφή μου. Φορούσε τέλεια ρούχα. Θέλω να
ντύνομαι σαν αυτήν.

Σωτηρούλα: Θα γυρίσει.

(μπαίνει ο παπάς)

Σωτηρούλα: Άργησες πατέρα.

Παπάς: Είχε κίνηση. (παύση) τελείωσες;

Σωτηρούλα: Ναι.

Παπάς: Κατεβείτε. Είναι έτοιμο το τραπέζι.

Σωτηρούλα: Απορροφήθηκα και δεν βοήθησα την Άννα να στρώσει.

Παπάς: Στο τέλος του φαγητού, έχω να σας ανακοινώσω κάτι ευχάριστο.

Μαριάμ: Θα δούμε τα αστέρια;

Παπάς: Κάτι πολύ καλύτερο.

Σιοτάδι.

Σκηνή 14^η

(όλοι στέκονται όρθιοι γύρω από το τραπέζι. Στις δύο κεφαλές βρίσκονται ο
παπάς και η Άννα. Η θέση της Κωνσταντίνας είναι κενή)

Και εσύ πατέρα σπλαχνιέ, μου έσπασες το κρανίο

και με βενζίνη έκαψες το φτερωτό πορνείο.

Για αυτό δεν θα 'ναι αρκετό πότε το ευχαριστώ.

Το σώμα μου και την ψυχή πάντα θα σου χρωστώ.

Στο πλούσιο τραπέζι μας, όσο θα έχω θέση,

Την ευλογία θα ρεύομαι και όχι θανάτου γεύση.

(όλα τα μέλη, εκτός από τον παπά, σφίγγουν το λαιμό τους με τα δυο τους χέρια)

Παπάς: 1,2,3,4,5,6,7,8,9,10,11,12.

(αφήνουν το λαιμό τους)

Παπάς: Καλή μας όρεξη.

Σωτηρούλα: (στην Άννα) Πολύ νόστιμο. Τι είναι;

Άννα: (σιωπή)

Σωτηρούλα: Έχει γεύση από σίδηρο.

Βάγια: Άρα είναι φακές.

Σωτηρούλα: Οι φακές είναι καφέ.

Καλίνω: Μίλησα με τη Φωτεινή.

Παπάς: Ωραία.

Καλίνω: Ο γιος της κούνησε το δάχτυλό του.

Παπάς: Βγήκε από την εντατική;

Καλίνω: Όχι. Η κατάστασή τους, όμως, συνεχώς καλυτερεύει.

Παπάς: Οι προφήτες μου είπαν ότι σε τέσσερις μέρες θα βγει.

Καλίνω: Οι γιατροί μιλάνε για θάυμα.

Μαριάμ: Τα φυλαχτά που αγόρασε η Φωτεινή.

Παπάς: Η Αγία γλάστρα.

Καλίνω: Θέλει να έρθει να προσκυνήσει.

Ευτύχης: Θα φέρει και τάμα;

Καλίνω: Της είπα να έρθει κατά τις 4:00.

Παπάς: Όπου να ναι.

Καλίνω: Θέλει πολύ να σε γνωρίσει.

Παπάς: Ο σύζυγός της θα έρθει;

Καλίνω: Αυτός θα τη φέρει. Είναι δυόμιση ώρες δρόμος.

Παπάς: Να είστε όλοι ευδιάθετοι.

Καλίνω: Ίσως να έλυνες τον κανόνα της Άννας.

Παπάς: Η Άννα θα μείνει στο δωμάτιό της για να προσευχηθεί.

Βάγια: Μαμά, αυτή η κυρία θα μείνει μαζί μας;

Καλίνω: Όχι ακόμα.

Παπάς: (στα παιδιά) Δεν ξέχασα, βέβαια, ότι σήμερα είναι ημέρα επιβράβευσης. Σας έχω πάρει τα καθιερωμένα δώρα. Σας υπενθυμίζω ότι θα τα βγάλετε από το πιάτο σας, αφού πρώτα ολοκληρώσετε το φαγητό σας.

Μαριάμ: Ευχαριστούμε.

Ευτύχης: Και η σημαία τιμής;

Παπάς: Η σημαία τιμής πάει στη Βάγια.

(η Βάγια με τα δυο της χέρια σφίγγει το λαιμό της)

Όλοι μαζί: 1,2,3,4,5,6,7,8,9,10,11,12.

(αφήνει το λαιμό της. Ο παπάς της δίνει ένα μπλε σχολικό τετράδιο)

Βάγια: Σε ευχαριστώ πατέρα.

Μαριάμ: Το ευχάριστο νέο πότε θα μας το πεις;

Παπάς: Δεν είναι ακόμα η ώρα.

Ευτύχης: Με τι έχει να κάνει;

Παπάς: Υπομονή.

Μαριάμ: Είχαμε επικοινωνία;

Παπάς: Πριν μάθετε την έκπληξη, έχω να μοιραστώ μερικά πράγματα μαζί σας. Όπως ξέρετε η Κωνσταντίνα μας εγκατέλειψε. Προτίμησε το σκοτάδι από το πραγματικό φως. Οι προφήτες εντοπίζουν τη ρίζα αυτής της πράξης στο παρελθόν της Σωτηρούλας. Αμαρτίες γονέων παιδεύουσι τέκνα. Για να λυθεί οριστικά το ζήτημα και να σταματήσουν οι σκοτεινές επιρροές του παρελθόντος, θα πρέπει η Σωτηρούλα να εξομολογηθεί εδώ. Δημόσια. Της έχω ζητήσει, ήδη, να προετοιμαστεί. Μπροστά σε όλους να ανοίξει την καρδιά της. Μόνο τότε θα ελευθερωθούμε. Σαν τους κρυπτοχριστιανούς στις κατακόμβες. Στέκονταν μπροστά σε όλο το εκκλησίασμα και ζητούσαν συγχώρεση, φανερώνοντας όλες τις πράξεις τους. Ακόμα και τους λογισμούς τους. Το σημαντικό είναι να μην την κρίνετε για τις πράξεις της. Μόλις ολοκληρώσει, δεν θα έχει αλλάξει τίποτα. Θα είμαστε πάλι μία οικογένεια. Ορκίζομαι...

Όλοι μαζί: Ορκίζομαι να μην κρίνω την αδελφή μου.

Παπάς: Ορκίζομαι.

Όλοι μαζί: Ορκίζομαι να πιστεύω αιώνια στη μία, αδιάσπαστη και αληθινή οικογένεια.

Παπάς: Λοιπόν, Σωτηρούλα;

(η Σωτηρούλα σηκώνεται)

Σωτηρούλα: (μεγάλη παύση) Δεν ξέρω πώς να ξεινήσω. Δεν μπορώ να συγιεντρώσω τη σκέψη μου. Λοιπόν. Η οικογένειά μας είναι ότι πιο σημαντικό έχω. Όταν σας γνώρισα είπα εδώ θα γεράσεις, Σωτηρούλα. Αυτοί είναι οι άνθρωποι σου. (παίζει αμήχανα με το κουδουνάκι στο λαιμό της). Δεν είναι εύκολο. Το παραδέχομαι. Και εγώ είμαι αφελής. Μπερδεύεται το μυαλό μου. Ήμουν ερωτευμένη με τον πατέρα. Τώρα όχι. Μόλις τον γνώρισα. Με τον Βασίλη παντρευτήκαμε με προζενιό. Ήταν καλός άνθρωπος. Δεν με χτύπησε ποτέ. Είχαμε πολλά σπίτια. Τα νοικιάζουμε σε φοιτητές. Και το μαγαζί πήγαινε καλά. Και τώρα, ακόμα, καλά πάει. Μία φορά την εβδομάδα ερχόταν μία Κινέζα και μου έκανε μασάζ σε όλο το σώμα. Είχαμε και εξοχικό. Μόλις είδα την οικογένειά σας κατάλαβα τι μου έλειπε. Ο πατέρας. Για τρεις μήνες ερχόμουν κάθε μέρα. Ήθελε και η Κωνσταντίνα. Της άρεσε που βρήκε παιδιά να παίζει. Θυμάστε; Το έπαιζε συνέχεια αρχηγός. Στο δρόμο για το σπίτι της τράβαγα τα μαλλιά. Αυτά τα παιδιά πρέπει να σε συμπαθήσουν, της έλεγα. Κάθε βράδυ μάτωνε η μύτη μου. (κοιτάζει τον παπά) Μάζευα το αίμα σε κρυστάλλινα ποτήρια και το έπινα στην υγεία σου. Μετά ήρθαμε να μείνουμε εδώ. Τα μεσημέρια, την ώρα της προσευχής, εγώ κατέβαινα στο σαλόνι. Ρούφαγα νερό από το ενυδρείο. Έλεγα είναι το μυαλό σου. Βουτούσα το καλαμάκι και μάζευα τη σοφία σου. (στον παπά) Ο Ευτύχης σου μοιάζει πολύ. Έχετε ιδιους κροτάφους και μύτη. Ήθελα να τον κάνω εγώ μπάνιο. Τον σαπούνιζα και ιδρώνα ολόκληρη. Τα πλακάλια ανάμεσα στα πόδια μου γίνονταν μούσκεμα. Ότι και να μου ζητούσε το έκανα. (στον παπά) Υπηρετούσα σένα μέσα από αυτόν. Δεν ήθελα από σένα φιλιά, αγκαλιές και τέτοια. Τα είχα χορτάσει όλα αυτά. Μου αρκούσε να γλύφω το πιάτο σου, πριν το βάλω στο πλυντήριο. Μερικές μέρες πριν την περίοδο έκανα ντουζ ντυμένη. Φορούσα μία στολή δύτη. Δεν ήθελα να αγγίζομαι. Τα δάχτυλα είναι συνηθισμένα να κάνουν τη δουλειά τους. Έτσι σταμάτησαν οι λογισμοί. (παύση) Τώρα έμεινε μόνο η αγάπη. Η Κωνσταντίνα έχει το όνομα της πεθεράς μου και ίδια μπράτσα. Μίξερη γυναίκα. Γεμάτη κακία. Μάγισσα.

Όταν ρίχνατε τα μπετά για την προέκταση του σπιτιού, το δεύτερο μήνα που σας ήξερα, έλεγε στο γιο της ότι εξαφανίζονταν λεφτά από το σπίτι. Ο Βασίλης ρώταγε. Σιωπή εγώ. Άρχισε να υποψιάζεται το παιδί. Κλέφτρα την έλεγε. Θύμωνε. Έβραζα μέσα μου. Ήθελα να τη χτυπήσει. Να την σπρώξει. Να βρει το κεφάλι της στη γωνία του τραπεζιού και να πεθάνει αιμαρριαία. Την σκεφτόμουν με ένα κόκκινο φωτοστέφανο στο μάρμαρο και έπαιρνα θάρρος. Ανέπνεα ευτυχισμένη. Μάταια, όμως. Αυτός δεν έχανε ποτέ τον έλεγχο. Την έφερα και αυτήν μαζί μου τελικά. Μερικές μέρες απλώς τη βαριόμουν. Τις άλλες την αγαπούσα. (παύση) Η Καλίνω έγινε μεγαλόσχημη πριν από εμένα. Ζήλευα. Έλεγα γιατί αυτή και όχι εγώ. Ήταν εδώ προτού έρθουμε εμείς, αλλά εγώ αγωνιζόμουν. Τις πρώτες μέρες που μου έβαλες το κουδουνάκι και φόρεσα το σχήμα, ανεβοκατέβαινα τη σιάλα συνεχόμενα για να ακούω τον ήχο. Ήταν γλυκός. Γυαλί που σπάει. Δεν μπόρεσα να σκεφτώ κάτι άλλο. Αυτά φύλαγα μέσα μου. Ντρεπόμουν να τα πω. Τι από αυτά έκανε την άλλη να φύγει, δεν μπορώ να καταλάβω. Αν εσύ πατέρα, μου πεις να τη σιοτώσω με τα ίδια μου τα χέρια, θα το κάνω. Μόλις μου αποκάλυψες, ότι έγινε και αυτή η μάγισσα, ζαλιστήκα. Θα μας μολύνει όλους, αν γυρίσει. Εύχομαι να πάθει μεγάλο κακό. Να τιμωρηθεί γι' αυτό, που μας έκανε. Αν μου το ζητήσεις, εγώ η ίδια θα τη σιοτώσω. Έχω σημειώσει μερικούς τρόπους. Μου επιτρέπετε; (ανοίγει το τετράδιο της. Διαβάζει) Ενδεικτικά θα πω μερικούς. Να την πυροβολήσω. Ένα. Να την πατήσω με το αυτοκίνητο. Δύο. Να την μολύνω με θανατηφόρους ιούς. Τρία. Να της δώσω δηλητηριασμένο hot dog. Τέσσερα. Να της πάω δώρο σαρκοφάγο φυτό. Πέντε. Έξι. Να την εγκαταλείψω σε κάποιο απομακρυσμένο δάσος. Αν σκεφτείτε κάτι άλλο, πείτε μου να το γράψω. Αυτά. Δεν έχω κάτι άλλο να πω. Νομίζω. (παύση) Πολλά βράδια σηκώνομαι και τρώω γλυκά του κουταλιού.

Παπάς: Η λαιμαργία είναι θανάσιμο αμάρτημα.

Σωτηρούλα: Ζητώ συγγνώμη από όλους, αν σας έχω πικράνει.

Ευτύχης: (βγάζει μέσα από το πιάτο του) Ένα χρυσόψαρο.

Μαριάμ: (βγάζει μέσα από το πιάτο της) Ένα μηχανικό μολύβι.

Βάγια: Κουρδιστήρι. Ευχαριστώ πολύ πατέρα.

(η Σωτηρούλα κάθεται. Η Άννα σηκώνεται. Κατευθύνεται προς την κουζίνα)

Παπάς: Μισό λεπτό Άννα. Πριν φέρεις το γλυκό, θέλω να πω τα ευχάριστα νέα.

Βάγια: Τέλεια.

Ευτύχης: Να μαντέψουμε πρώτα.

Καλίνω: Δεν πρόκειται να το βρείτε.

Σωτηρούλα: Εσύ ξέρεις;

(Η Καλίνω κοιτάζει τον παπά, κάνοντας έναν ειρωνικό μορφασμό)

Παπάς: Πριν από λίγο έμαθα, ότι η Κωνσταντίνα χτυπήθηκε από αδέσποτη φωτοβολίδα στο πρόσωπο. Έσπασε όλο το σπλαχνικό. Τυφλώθηκε πλήρως από το ένα μάτι. Καταστράφηκε η γνάθος και έφυγαν όλα τα δόντια της. Όποιος φεύγει από το κοπάδι, τον τρώνε οι λύκοι. Αυτή η τιμωρία της δόθηκε από τους προφήτες, γιατί απαρνήθηκε τη χάρη και την ευλογία τους. Είναι στην εντατική. Οι γιατροί λένε, δεν υπάρχει περίπτωση να συνέλθει. Τιμωρήθηκε όπως της άξιζε. Σαν μάγισσα. Δεν κινδυνεύουμε πια. Και τώρα Άννα μπορείς να φέρεις το γλυκό.

(ήχος από κουδούνι)

Καλίνω: Η Φωτεινή. Ήρθε.

Σωτηρούλα: Πάω να ανοίξω εγώ.

Παπάς: Μην ξεχνάτε να χαμογελάτε. Η οικογένειά μας είναι χαρά. Χαρά και ευλογία.

Σκοτάδι.

Τέλος.